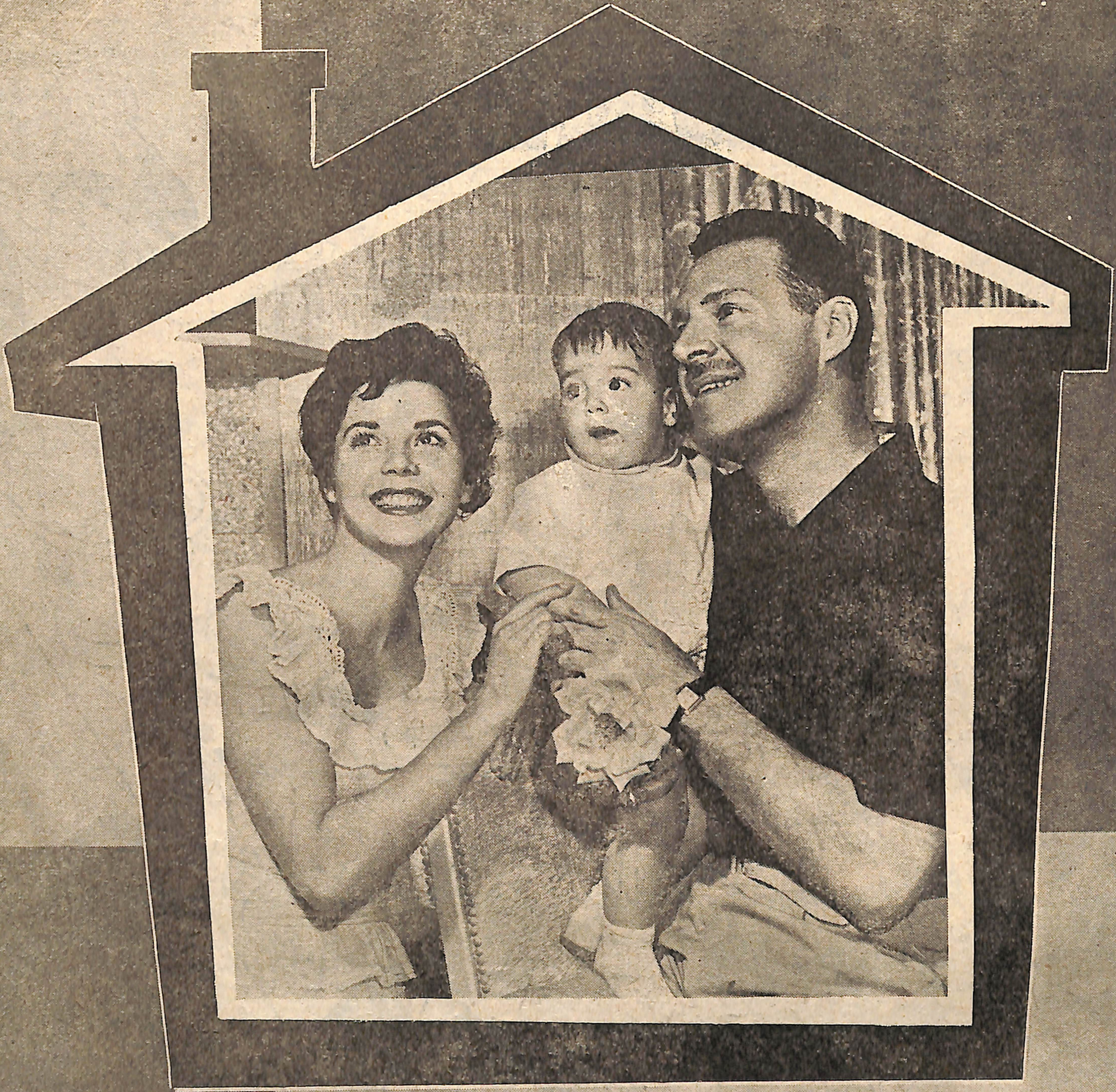
Akbaba

Yılbaşı gecesi :
— Tanrı hepimizi 1961 e kavuştursun!

Çok daha mes'ut...
çünkü KENDİ evlerindeler

YAPI ve KREDİ BANKASI'nda açtıracağınız en az 200 liralık bir hesapla, her 100 liraya bir kur'a numarası alarak, çekilişlere iştirak edebilir ve içinde mes'ut yaşıyacağınız KENDİ evinize kavuşabilirsiniz.

HER 100 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

YAPI ve KREDİ BANKASI

SAYI: 355 C.: 14 1 OCAK 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Röportaj

GECE yarısı kapı çalındı. Telâşlandık. Bu saatte kim olabilir?

— Birdenbire açma, dediler. Sokaklar işsiz dolu!

Eski zaman komşularının sesiyle sordum:

— Kim o?..

Korkmuş, üşümüş bir ses cevap verdi:

— 1959!...

Kapıyı, girecek kadar değil, görecek kadar araladım. Tehlike yok, sahiden o. Çırıl çıplak, gözler yaş dolu, bekliyor. Beni görünce yüzü buruştu. Gülümsüyordu galiba... Elini sıska göğsüne basarak boyun kırdı:

— Esselâmüaleyküm!...

Hayretle yüzüne baktığımı görünce dilini değiştirdi:

— Oooh!... Good morning!

Biraz öfkeli homurdandım:

— Heeey küçük, neredeyiz?

Afalladı:

— Yolumu mu şaşırdım yoksa?... Türkiye'de değil mi?

— Türkiye'desin... Ama bu nasıl selâm?

— E, biri müslümanca, biri Amerikanca. Günün başka modası var mı?

— Hımmm, sen çok bilmişe benziyorsun... Söyle bakalım, gece vakti isteğin ne?...

Küçücük elleriyle kapıyı itti:

— İçeri girsem olmaz mı?... Burada konuşmıyalım, polis dikizliyor!

— Polisten korkuyor musun?

— A... Elbet. Polisten korkulmaz mı?

— Neden?... Bir halt mı ettin yoksa?

— Hayııır... Ama toplantı yasağını unutuyorsunuz galiba?... On dakikadır sokak ortasında çene çalıyoruz!

Kaşlarımı çattım, sesimi dikleştirdim, Türkçemi de bugünkü kuşağın diline yaklaştırarak:

— Lan, dedim, sen yeni yıl değilsin...

— Vallahi yeni yılım!

Birdenbire çocuklaşmıştı.

— E, söyle bakalım öyleyse: Nereden geliyorsun sen?

Küçücük parmağiyle benek benek ışıyan lâcivert karanlığı gösterdi:

— Gök yüzünden!

— Yaaa... Toplantı yasağını orada mı öğrendin?...

— Evet... Ne var bunda şaşacak?... İnsan, gittiği dünyayı tanımadan yola çıkar mı?...

Bilgiç bilgiç başını salladı:

— Bu bir şey değil, daha neler biliyorum ben!

— Anlat bakalım, neler biliyorsun sen?

— İçeri girmeden anlatmam.. Üşüdüm...

Gözleri korkuyla açılmıştı:

— Polisin copu olmasa hastalık var... Bir zatürree tutlursam kim bakar bana?... Hastahanelerde yer yok, eczahanelerde ilâç yok... Haydi, Lütfi Kırdar'a inanalım, ilâç da bol olsun... Ama o kadar para, benim gibi kimsesiz bir çocukta değil, kırk yıllık devlet memurunda bile bulunmaz!

Kapıyı biraz daha araladım:

— Gir içeri... Hem bir çay içer ısınırsın, hem de seninle bir röportaj yaparız.

— Röportaj mı?

— Evet... Akbaba için!

Dehşetle geri çekildi:

— Sakın haaa... Vallahi yalanlarım!

Sonra, karanlıkta, minnacık parmağını tehditle sallayarak kayboldu:

— Hele yaz, hele yaz!.. Hele yaz!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yılbaşı gecesinde: Tedbirli garson!..

İç işleri:

★ 1959 da İçişleri Bakanlığı her ilde bir «göz yaşartıcı bomba fabrikası» yaptırmaya başlıyacak ve ilk temel harcını sayın Bakan Doktor Namık Gedik uğurlu elleriyle koyacaktır.

★ Yine İçişleri Bakanlığı, bütün iller, ilçeler ve bucaklarda cop sanayiinin genişlemesi için gece gündüz çalışacaktır.

★ 1959 da muhtar seçimlerinin yapılması için beyhude masraf edilmemesi ve bir yıl sonraya bırakılması kararlaştırılacaktır.

★ Memleketimizde bolluk ve ucuzluğun arttığını bütün vatandaşlara duyurmakiçin, çalgılı gazinolarda medar-ı iftiharımız ses sanatkârları tarafından her gece:

Ben esmeri fındık ile
Ben esmeri fıstık ile
Ben esmeri badem ile
Besleeeeerim!

şarkısının söylenmesi emredilecektir.

★ 1959 yılında bir gece sayın Doktor Gedik, hayırdır inşallah, rüyasında gülümsiyecektir.

Dış işleri:

★ 1959 yılında, Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu 261 kere

Paris'e 98 kere Amerika'ya gidecek, bir gece İstanbul'da, iki gün iki gece de Ankara'da kalacaktır.

★ 1959 yılında «Bağdat Paktı» nın adı «Tahran Paktı» na çevrilecek «Hilâl ile Hurşit» in dostluğu daha kuvvetlenecektir.

★ Bern Büyük Elçimiz Profösör Fahreddin Kerim Gökay 1959 yılında Türkiye'ye yirmi dört kere gelecek, gazete fotoğrafçılarına bine yakın poz verecek, milletlerarası kırk sekiz kongreye katılacak on iki toplantıya başkanlık edecek ve hakkında yazılan otuz dokuz yazıya cevap verecektir.

★ Hilton Oteli Hariciye Vekâletince kiralanarak Suriye, Irak ve diğer müslüman memleketlerden yurdumuza sığınan siyasi mültecilere tahsis edilecektir.

Maarif işleri:

★ 1959 yılının en önemli olayı Karadeniz Üniversitesinin temel atma töreni olacaktır. Trabzonda atılacak bu temelde on bin hamsi kurban edilecek ve kırk gün kırk gece horon tepilecektir.

★ Yeni yıl içinde, sayın Maarif Vekili evvelki sene temelleri atılmış olan üç ilkokulun birinci katlarını uğurlu elleriyle açacak, iki orta okulun kapı ve pencere camlarının takılması töreninde bulunacaktır.

★ Bazı mekteplerde öğrencilerin yüzde altmışında görülen kansızlığın, bu refah ve bolluk devrinde neden ileri geldiği Maarif müfettişleri tarafından incelenecektir.

★ Maç günleri, İstanbul, Ankara, İzmir orta okullariyle liseleri ve üniversiteler resmî tatil yapacaklardır.

★ Yetkili dil uzmanlarından ve terbiyecilerinden kurulacak bir ilim komisyonu, öğrenci tükçesi üzerinde tetkikler yaparak yeni bir «okul dili» ve «öğrenci lûgati» hazırlıyacaktır.

Bayındırlık işleri:

★ Nafia işleri, 1959 yılı içinde çok inkişaf edecektir. Sayın Vekil Tevfik İleri bu uğurda altmış sekiz vilâyet gezecek, doksan dokuz parti kongresinde bu-

lunacak, üç yüz altmış beş nutuk söyliyecektir.

★ Geçen yıl bir D. P. linin yirmi Halk Partiliye bedel olduğunu iddia eden sayın Nafia Vekili bu yıl, geçen seneki hesabın yanlış olduğunu söyliyecek ve bir Demokratın bin Halkçıya bedel olduğunu rakamlarla ispat edecektir.

★ 1958 in son günlerinde «Demokrat Partiden olmıyanların bu memlekette işi ne?» diye soran sayın Nafia Vekilimiz, yeni yıl içinde: «D. P. den olmıyanların vatan şekerlerinden yemeğe, yerli çimentodan kullanmağa yeni açılan yollarda yürümeğe, peynir, zeytinyağı, gaz kuyruklarına girmeğe ne hakları var?» diye soracaktır.

★ Muhterem Nafıa Vekilinin bu nutukları bir arada basılarak «Lâfla Kalkınan Türkiye» isimli bir kitap halinde vatandaşlara dağıtılacaktır.

Basın - Yayın işleri:

★ 1959 yılında, Basın, Yayın, Turizm Vekâleti, gazetelere yardımını genişletecektir. Buna dair Sayın Vekil Server Somuncuoğlu'nun hazırladığı projeye göre, yalnız kâğıt, mürekkep, çinko, tutkal vermekle kalmıyacak, her

gazeteye bir başyazar, iki fıkra yazarı, bir sekreter de verecektir.

Bu başyazarları, fıkra yazarlarını, sekreterleri yetiştirmek üzere, Ankara'da Burhan Belge, İstanbul'da Mümtaz Faik Fenik idaresinde birer gazetecilik dershanesi açılacaktır.

★ 1959 yılında İstanbul Radyosunda, alaturka saz programı tamamiyle yenilenecek ve eski bestelere yeni güfteler hazırlanacaktır. Meselâ:

Yanıyor mu yeşil köşkün
lâmbası?

türküsü gaz darlığını ve gaz kuyruğunu hatırlattığı için yeni yıl içinde:

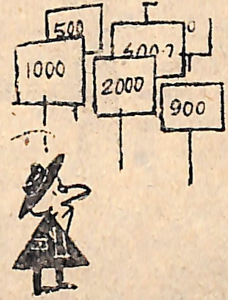
Yanıyor mu yeşil köşkün
ampulü?

şeklinde söylenecektir.

★ Yeni yıl içinde yurdumuza gelecek turistlere başka memleketlerde eşine tesadüf edilmiyen fevkalâdeliklerimiz gösterilecektir. Bu arada iki yüz lira maaşla bir ay geçinen üç çocuklu memur aileleri, Ankara Hiltonda yangelen gazete yazarları da ziyaret ettirilecektir.

Diğer işler:

★ Diğer Vekâletlerin işleri de saydıklarımızdan geri kalmıyacaktır. Bilhassa yeni kotalarla gelen mallar, üstlerinde yeni fiatlarla vitrinlere kurulacak, gelen, geçen vatandaşlar, ağızları-

nın suları akarak ve gülüşerek seyredeceklerdir.

Eczahanelere gelince, vatandaşlar vefat etmeyi daha ucuz bulduklarından, ilâçlarla dolup taşacaktır.

★ Yeni fiyat ayarlamaları bu yıl da devam edecek ve memleketimiz bu yolda dünya rekorunu kıracaktır.

★ Bir yandan taşıt darlığı, bir yandan taşıt pahalılığı yüzünden tramvaylarla tabanvaylar arasında sıkı bir rekabet başlıyacak, İ.E.T.T. idaresi zor duruma düşecektir.

★ İmar sahasında belediyemizin çalışmaları hızla devam edecek, yeni açılan Kemeraltı caddesinde birikecek suları boşaltmak için itfaiye teşkilâtı genişletilecek, yağmur mevsimi geçtikten sonra yolun sağ ucu bir karış aşağı, sol ucu bir karış yukarı alınacaktır.

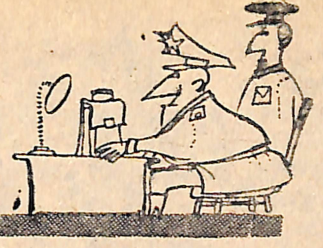
★ Bu yıl, muhalif gazetelerin kötümser yayınlarından, moralleri bozulan futbolcularımız dış karşılaşmalarda sık sık yenilecek ve Türk basını sayın Şeref Apak tarafından protesto edilecektir.

★ 1959 da Vatan Cephesine katılanlar, görülmemiş kalkınmamızı da aşan bir hızla artacak, memleket nüfusu yetişmez hale geleceğinden, hamiyetli Türk anaları, dünyaya yeni evlâtlar getirmeğe davet edileceklerdir.

Falcıbaba

Afferüün

★ AZİZ NESİN ★

BU KADAR parayı bana bir tahtada çıkarıp borç verecek arkadaş nerde? Ben de arkadaşlardan ikişer, üçer yüz lira toplamağa başladım. Aldığım paraları el çantama dolduruyordum.

Kitap matbaada dizilmiş, basılmış beni bekliyor. Matbaacı parasını almak için fır fır beni arıyor. Ben de borç para bulmak için dört dönüyorum.

Matbaacı beni arıya dursun, ben para araya durayım, topladığım üç bin küsûr lira çantamda bir akşam eve geldim. Paraları ondan bundan, azar azar, küçük küçük topladığımdan ikişer buçuk liralık, beşer liralık, onar liralık en bütünü elli liralıktı. O'nun için üç bin küsûr lira, büyük görünmek isteyen her küçük şey gibi kabarıp kabarıp, şişip şişip duruyordu. Paraları çantama zor tıkıştırıyordum.

Sabahleyin, bu arsız paraları çantama tıkıp, erkenden yola çıktım. Hemen götürüp matbaacıya vereceğim, kitaplarımı alacağım.

Benim el çantam, yıllarca taşıya taşıya artık elim gibi bir şey olmuştur. Ancak çantam elimdeyken dengemi bulabilirim. Çantam yoksa, dengem bozulur, yan yan yürürüm.

İskeleye geldim. Gişe kapalı. Salonda oturdum. Çantayı arkama, pencere içine koydum. Ensemi de çantaya dayadım. Gazete okuyorum. Salon doldu. Kapılar açıldı. Ben de gidip biletimi aldım, vapura girdim. Eh, bizi epiyce de tanıyan var. Sağa sola selâmlar veriyorum. Çantasında 3 bin lira olan adamın selâmı da bir başka oluyor.

— Merhaba...

— Merhaba efendim.

— Günaydın Beyefendi.

— Bonjur...

Bir kere anlatmaya başladık, işin doğrusunu anlatalım. Karşısında zevkle oturulacak güzel bir kadın arıyorum. Hani vallahi kötü bir niyetle değil. Hem kadın memnun olsun, hem gözlerim memnun olsun diye... Ama karşımda oturan kadının gözleri benden rahatsız olacakmış. Orasını pek düşündüğüm yok.

Gelgelelim, vapurdaki bütün güzel kadınların karşısındaki yerleri, açıkgöz takımı kapmış. Bizde şans yok. Bana da kala kala çirkin bir kadının karşısında boş bir yer kalmış. Sanki beni rahatsız etmek için numaralı koltuk ayırmışlar. Fakat beyim, kadın o kadar çirkin ki, insan kadının gönlünü almak için nezaketen bile suratına bakamıyor. Kadının ne kadar tesirli çirkin olduğunu anlayın ki, gazeteyi yüzüme kaldırdım da, yine de kadının suratını görüyorum. Kadın değil, mübarek «ebedî hâtıra»... Bir kere suratına bak, bir daha ömrün oldukça unutamazsın. Allah bilir, o da benim için öyle düşünüyordur. Nasıl etsem de şu zor durumdan kurtulsam, kendimi denize mi atsam diye düşünüp dururken, sağdaki peyke koltukta O'nu görmiyeyim mi? Ben O'nu görür görmez, bir kere yüreğim hop edip ağzıma geldi. Tam yirmi üç senedir görmemişim. Allah nazardan saklasın maşallah kadın bir de gelişmiş ki... Bir büyük adamın karısı olduğu her halinden belli. Hani kanlı canlı insanlar için «suratından kan damlıyor» derler ya... Bununkinden yalnız kan değil, hem kan, hem yağ damlıyor.

Önce size O'nun kim olduğunu söyliyeyim. O, tüy gibi gencecik bir kızdı. Ben onun sevgilisi değildim ama, o benim sevgilimdi. Bu kız için yanıp tutuşuyordum. Kız bana Allah rızası için bir kerecik bile yüz vermemişti. Sonra ben bunu Allahın emriyle annesinden istetmiştim. Annesi de —utanmaz karı— Allahın emrine karşı gelerek «İstikbali olmıyan öyle bir adama verilecek kızım yok» diye bizi bütün mahalleye rezil etmişti.

İşte bu «O», o «O» dur. Baktım, beş kişilik yerde dört kişi oturuyorlar. Hemen çirkin kadının karşısından kalktım, orda oturan şişman adama:

— Müsaade eder misiniz? diyerek, «O» nun yanına oturdum. «O» na:

— Nasılsınız hanımefendi? dedim.

Neme lâzım, yine kibar karıymış:

— Teşekkür ederim, siz nasılsınız efendim? dedi.

— Mersi. Beni tanıdınız mı?

— Aaa... tabii, hiç tanımaz olur muyum!...

Vaktiyle kızken bana yüz vermemişti, anası da «istikbali yok» diye beni bozmuştu ya, benim niyetim, şimdi bundan intikam almak. Eh, meşhur bir muharrir olmuşum, herkes beni tanıyor. Kimbilir kadın içinden «Ben ne halt ettim de bu herifle evlenmedim» diye geçiriyordur. Yâni ben içimden öyle geçiriyorum. Ben böyle düşünürken O:

— Ne iş yapıyorsunuz? diye sormasın mı?

Tuuu... Hay Allah. Bir muharririn, daha eski sevgilileri bile onun ne iş yaptığını bilmiyorsa, öyle şöhretin çekiver kuyruğunu. Ben çok fena bozuldum. Şöyle biraz kabararak:

— Muharririm, dedim.

Ağzını yaya yaya:

— Yaa... dedi, demek doğru dürüst bir iş bulamadınız. Çok yazık...

Kadın benimle fena dalga geçiyor.

— Evli misiniz? dedim.

— Evliyim, dedi, ya siz?...

Kadını çatlatmak için, yan yan süzerek:

— Evliyim, dedim. Çocuklarınız var mı?

— Var.

Hani, «yok» dese:

— Ooh ya, benim çocuklarım var, diyeceğim.

— Kaç çocuğunuz var?

— Beş...

Kadın beni yine bastırdı. Benim dört çocuğum var.

— Sizin kaç tane?

— Sekiz...

Gözleri büyüdü.

— Maşallah desenize...

— Maşallah...

— Kocanız kim?

Kocasının adını söyledi. Kocası, adı söylenince hemen tanınan biri. Yirmi altı milyonun hiç değilse yirmi milyonu onu tanır.

İnadımdan:

— Ne iş yapar? Necidir? diye sordum.

O, beni umursamadı ya, hani ben de onun kocasını takmazmışım gibilerden...

— Şimdi Avrupa'da...

Şöyle ağzımı büzerek, romantik bir pozla:

— Bâri mesut musunuz? dedim.

Bir «mesut değilim» deyiverse, sevincimden orada iki göbek atıp hemen yerime oturacağım.

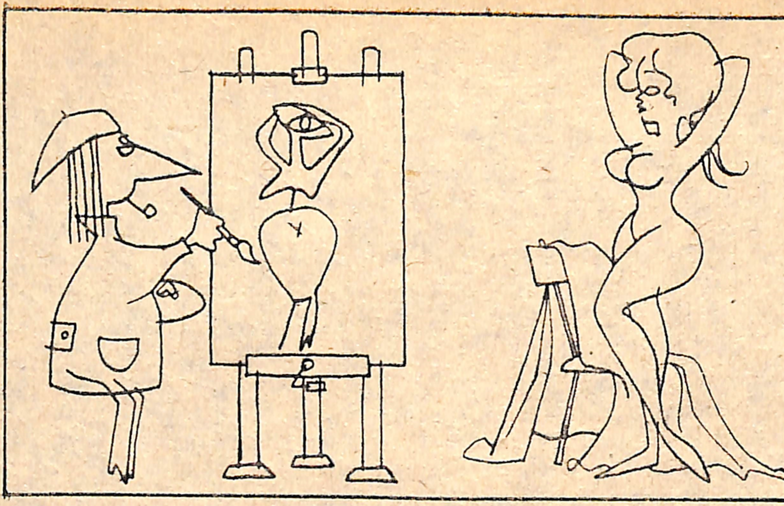
— Hem de nasıl... dedi.

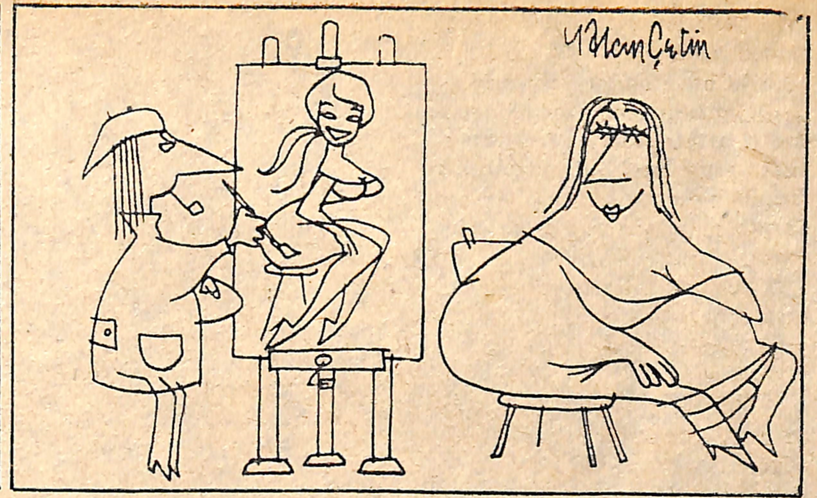
İçimden «ne olacak, hissiz karı!... Senden de o beklenir. Hiç hassasiyeti yok ki, elbette mesut olur» dedim.

Yılbaşı gecesi :

— Vallahi eğlenceden değil, eğlence yerlerinin fiatlarını kontroldan geliyorum karıcığım!..

YAZISIZ...

O bana sordu:

— Siz de mesut musunuz?

— Hüüü... Öyle mesudum ki...

— Siz bir kaza mı geçirdiniz?

— Estağfurullah...

İnsana «kaza mı geçirdin?» diye sorulunca «estağfurullah» denmez ama ben şaşırmışım. Şaşkınlığımdan öyle dedim.

— Demin baktım, buraya gelirken yanpiri yanpiri yürüyordunuz da...

Kadın, bunu söyler söylemez, elimi sağa sola attım, sonra:

— Eyvaaah!... Yandım!...

Diye bağırdım.

Benim yanpiri manpiri gittiğim yok. Demek, elimde çanta yokmuş, ben bir yana devrilerek yürürmüşüm. Ben durmadan:

— Yandım, mahvoldum... Eyvah!...

Diye bağırıyorum. O da katıla katıla gülüyor. Kadınla tatlı tatlı «mesut musunuz?» filân diye konuşurken nasıl yerimden sıçramışım ki, herkes bana gülüyor.

Az önce karşısından kalktığım çirkin kadına koştum:

— Hanımefendi, demin burda çanta bıraktım mı?

Çirkin kadın bana gülmekten cevap veremiyor. Bir o yana koşuyorum, bir bu yana. Hem de bir yandan:

— Yandım, eyvah!... diye feryat ediyorum.

— Ne oldu Beyefendi, neyiniz var?

— Paralar gitti.

Bilmem hiç başınıza geldi mi? Böyle zamanlarda insanın kendi aptallığı, dalgınlığı aklına gelmiyor da, hep başkalarının kötülüğünü düşünüyor.

— Paramı çaldılar! diye bağırdım.

«O» katıla katıla gülerken:

— Bâri çok bir şey miydi? diye sordu.

— Üç bin lira... dedim.

— Ben de bir şey sanmıştım. Ayol üç bin lira için insan böyle yırtınır mı?

— Üç bin lira ama, yanında da on bin lira daha vardı.

Şu insanoğlunda merhamet diye hiç bir şey kalmamış. Benim üç bin liram uçmuş, canım yanmış, onlar bana gülüyor. Eğer bir parçacık yüreklerinde merhamet olsa, hâlime acırlar da, aralarında para toplayıp benim üç bin liramı verirler.

Bir de üstelik «O» na fiyaka yapalım derken büsbütün kepaze olduk.

Ordan birisi:

— Kimden şüpheleniyorsunuz? diye sordu.

— Kimden olacak, kaptan da dahil, herkesten şüpheleniyorum.. diye bağırdım.

Yolculardan biri:

— Cebinizden mi aldılar? dedi.

— Hayır, el çantamdaydı.

— Sakın dışarda unutmuş olmayın!

Birden aklım başıma gelip fırladım. Çanta, bekleme salonunda kalmıştı.

Vapur kalkmak üzere. Halatları çözmüşler, iskeleleri almışlar. Vapur açılıyor.

— Aman düşeceksin...

— Dur yahu...

— Atlama, ne yapıyorsun?

Kim dinler. Ben yallah edip kendimi attım. Atlamadım, bu iki elim iki kanat oldu, uçtum. Bir uzun atlama rekoru kırmışımdır ama kimsenin haberi olmadı.

Kendimi iskelede bulur bulmaz:

— Çantaaa, çantaa!... diye bağırmaya başladım.

Çantayı bıraktığım pencere içine baktım, yok.

— Çanta... Yahu çanta. Gören yok mu?

Bir gazete satıcısı çocuk:

— Nasıl çantaydı amca? dedi.

— Nasıl olacak, basbayağı çantaydı.

— Yeni miydi?

— Eh, yenice.

— Rengi nasıldı?

— Kahve rengi.

— Büyük müydü?

— Orta boy.

— Vallahi ben görmedim amca.

— Hay Allah cezanı versin. Çantaa, çantaa...

Kalabalıktan bir ses çıktı:

— Ben gördüm, çımacı aldı.

Ben bu sefer:

— Çımacıı... Çımacı! diye bağırmaya başladım.

Yine kalabalıktan biri:

— İskele lostromosuna verdi, dedi.

Biraz rahatladım.

— Lostromo nerde?

— Çanta mı? Sizin miydi?

— Evet, çanta. Benimdi.

— Lostromo başmemura verdi.

— Başmemur?...

— Başmemur çantayı karakola götürdü.

Karakol iskele meydanında. Ok gibi fırladım. Yüreğim, kuş olup ağzımdan fırlıyacak.

Karakolun olduğu binada da her şey var; kaymakam orda, belediye orda, nüfus orda, nikâh dairesi orda.

Merdivenleri atlayıp ilk kapıyı açtım:

— Çanta!... diye bağırdım.

Bir çocuğa aşı yapan doktor:

— Ne çantası? dedi.

— Benim çantam.

— Ne olmuş?

— Kayboldu.

— Ne zaman?

— Sorguyu bırak efendi, çanta nerde?

— Yukarıya bakın.

Kendimi kalabalık bir salonda buldum. Bir sürü çiçek arasında:

— Karakol neresi? diye bağırdım.

Az kaldı gelin bayılacaktı. Damat tarafı beni zorla dışarı çıkardılar. Bir kaç kapı daha açtıktan sonra, karakolu bulabildim. İlk girdiğim odada dört polis vardı.

— Çantaa! diye bağırdım.

— Ne çantası?

— Başmemur bulmuş, buraya getirmiş.

— Hayır.

— Benim çantamdı.

— Başkomiserin odasına bakın. Yandaki oda.

Ben yandaki odanın kapısını öyle bir hızla açtım ki, içerdekilerin iki ellerini havaya kaldırıp teslim olmaları lâzımdı.

Paralar da, çanta da masanın üstündeydi. İki buçukluklar beşlikler, onluklar kabarmış, bir tepe olmuş. Sanki 3 bin değil 300 bin lira. Çanta da masanın üstünde. Başkomiser, komiser, bir polis, iskele başmemuru, lostromo ordalar, paraları sayıyorlar.

— Bu paralar benim. Çanta da benim. İskelede unutmuştum.

Başkomiser sordu:

— Ooooo... Çok şükür mahallemizden çöpçü geçmeğe başlamış!..

— Çantanın size ait olduğu nerden malûm?

Şöyle bir zihnimi yokladım:

— Çantanın bana ait olduğunu size öyle bir isbat edeceğim ki, başka hiç kimse, bu çantanın kendisinin olduğunu iddia edemez. Çantamın içinde yazılı bir kâğıt vardır. Çıkarın kâğıdı.

O gün gazetelerden birine vermek için yazıp çantaya koyduğum kâğıdı başkomiser çıkardı.

— Evet?

— Şimdi ben size o kâğıtta neler yazılı olduğunu ezbere anlatacağım.

Komiser kâğıdı eline aldı.

— Anlatın, dedi.

— Yazının başlığı: «Hükûmet yanlış bir yoldadır»

Başkomiser:

— Evet... dedi.

— Doğru değil mi? «Hükûmet yanlış bir yoldadır.»

Başkomiser bir daha:

— Evet, dedi.

Komiser inanmadı. Eğildi, başkomiserin elindeki yazının başlığını okudu:

— «Hükûmet yanlış bir yoldadır»

— Öyle değil mi? dedim.

— Öyle, «Hükûmet yanlış bir yoldadır».

— Bu kadarı yetmez mi? Daha ne istiyorsunuz?

— Bunu başkası da söyleyebilir, herkes söyler. Altını okuyun.

Aklımda kaldığı gibi yazıyı okudum:

— «Eski iktidar zamanında karakollarda vatandaşlara dayak atılmaktaydı. Demokratik bir rejime girdikten sonra, karakollardan dayağın kalkacağını umuyorduk. Halbuki yeni iktidar zamanında da vatandaşlara karakollarda dayak atılmaktadır.» Tamam mı efendim?

Ben söylerken elindeki kâğıdı okuyan başkomiser:

— Tamam efendim, dedi.

— Bir yanlışım var mı?

— Var ama ehemmiyetsiz. Siz «karakollarda vatandaşlara dayak atılmaktadır» dediniz.

— Doğru değil mi?

— Doğru ama (yazıyı okuyarak): «Vatandaşlara karakollarda dayak atılmaktadır.»

— Artık çantanın benim olduğunu anladınız sanırım.

— Yooo... Devam ediniz. Bunları herkes söyleyebilir.

Ben yazdığım yazıyı ezbere okuyor, arada bir:

— Öyle değil mi efendim? diye soruyordum.

Başkomiser:

— Evet öyle... diyordu.

Yazının ortalarına doğru başkomiserin kaşları çatıldı. Ben yine:

— Doğru değil mi? diye sordum.

Başkomiser:

— Ne münasebet... Tabii doğru değil! diye bağırdı.

— Yâni elinizdeki yazıda öyle yazmıyor mu?

— Yazıda öyle yazıyorsa, doğru mu?

İş gittikçe sarpa sarıyordu. Ben üç bin lirayı kurtarayım derken ister misiniz, hazır kendi ayağımla karakola gelmişken, şuracıkta bir zabıt tutup beni mahkemeye versinler...

Yazının sonuna geldim. Hepsinin suratı asılmıştı.

— Artık çantanın benim olduğunu anladınız, dedim.

Komiser:

— Anladık, dedi.

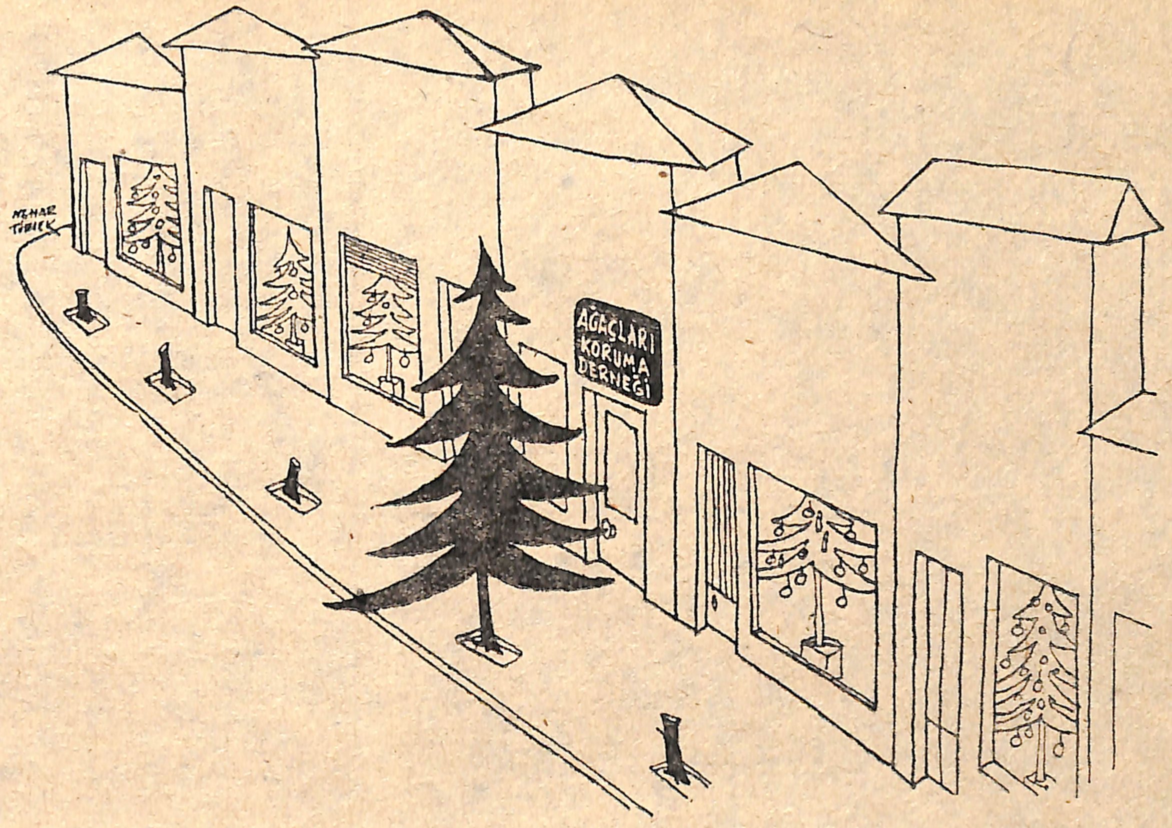
Polise döndü:

— Bir zabıt tanzim edin de çantasını verin!

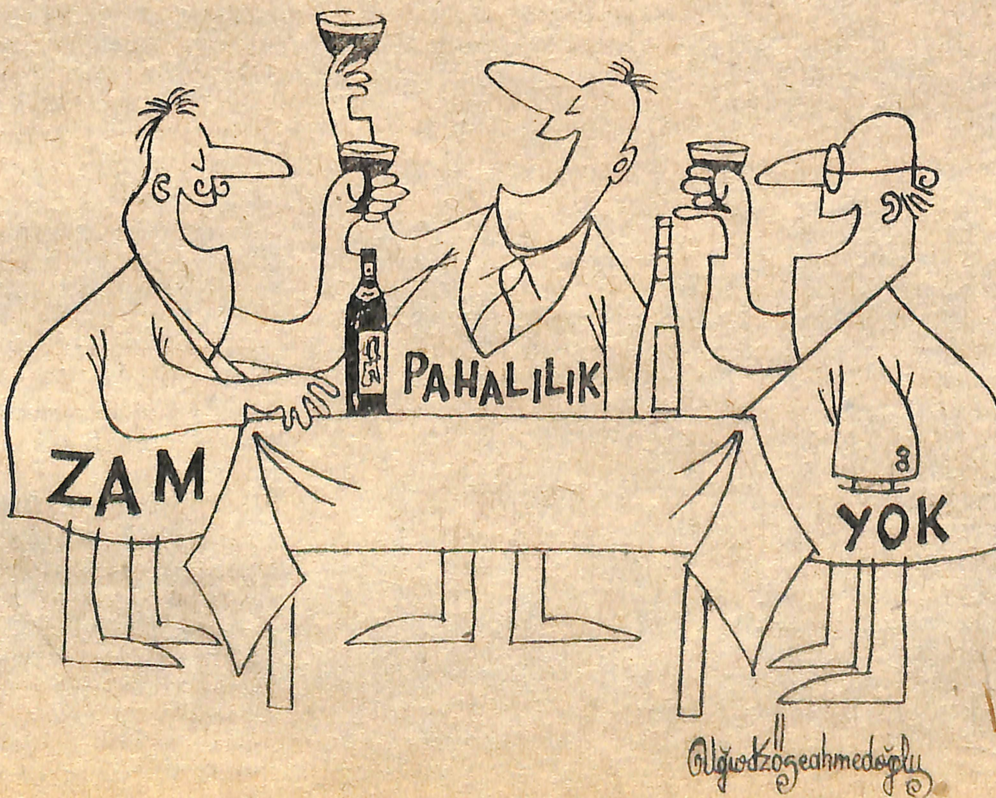
Öteki odaya geçtik. Bir memur daktiloda zaptı yazmıya başladı. İskele başmemuru ile lostromo da başına dikilmiş, öyle bekliyorlar. Artık işlerine gitseler ya... Çantayı bulmuşlar, karakola teslim etmişler. Tamam .. Daha ne bekliyorlar?

Onların ne beklediklerini biliyorum ama, tepemde dikilmeleri de sinirime dokunuyor. Zabıt yazılıyor, onlar tepemde dikilmiş, ben de şöyle düşünüyorum:

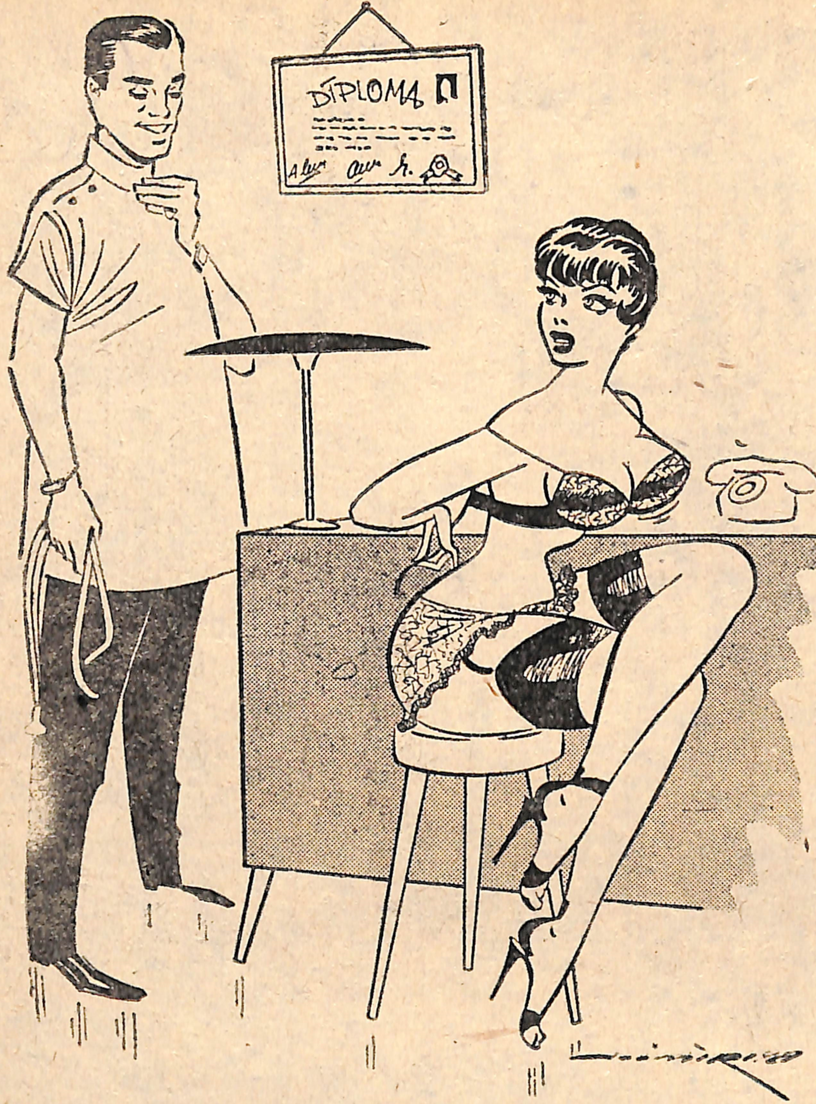
— Kendilerine kaç para versem? Asıl parayı bulan lostramo. Ona yüz lira veririm. Başmemurun yaptığı bir iş yok. Yok ama olsun, ona da bir elli lira vermeli. Hayır, elli lira az. Başmemur ne de olsa başmemurdur, lostramodan üstün. Ona da yüz lira vermeli. İyi ama ben bu paradan yüz para bile veremem. Benim param değil ki borç almışım. Borç morç, ya parayı iç etselerdi?... Durup dururken iki yüz lira gi-

YAZISIZ!..

— Daha nice senelere!..

— Doktor, başım dönüyor... Tehlikeli mi?..
— Vallahi, sizinki değil ama, benimki tehlikeli!..

Göz ucu ile Paris

PARİS SOKAKLARINDA !

PARİS'i görmek yetmez. Yaşamak lâzım, tatmak lâzım. Bir ay içinde yaşamak, tatmak değil, göremezsiniz bile...

Caddelerde dolaşıyorum: Bir kuyruk uzanıyor. Ne o, şaştınız mı? Kuyruk Paris'te de var: Sinema kapılarında, bakkal kapılarında, manav kapılarında... Hattâ bir cumartesi sabahı; Montmartre'da İstanbul'dakiler kadar uzununu bile gördüm. Kadın, erkek, çocuk sıralanmış bekliyordu: Kimi gazetesini açmış, kimi kitabını.. Bu, ekmek kuyruğuydu!

Yalnız bir şey söyliyeyim size: Paris'te kıyruk var ama, «bitti» yok.... Hele «yok» hiç yok!

Bir kasabın önünde durdum: Mermer tezgâha dizilmiş pirzolalar, bonfileler, et değil dalından yeni koparılmış birer pembe çiçek. Bunlarda, çiy etin yağlı ve kanlı çirkinliğini göremezsiniz. Ama, bizim kazanç ölçümüzle ateş pahasıdır: Kilosu onbeş liradan, otuz liraya kadar.

Belediye sarayının önünde duruyorum. Bu yetmiş yıllık yapının ön yüzünde kaç heykel var dersiniz? On mu? Yirmi mi? Otuz mu?... Değil, değil, değil. Yüzden fazla!... Bunlar, tarih olmuş kahramanlar mı? Hayır... Hepsi Paris'li büyükler.

İçim acıyla burkulu, bizim Türbe'deki gecekondu belediyemizi düşünüyorum. Bu tahtaperdeyi, hayalimden, Atatürk Bulvarının başında, sırtını Marmaraya vermiş, zarif çizgiler, renkli kavislerle yükselen yeni sarayımız bile silemiyor. Biliyorum, onda çağdaş mimarlığın incelikleri var. Temiz, ışıklı, güzel... Ama, mazisi yok, tarihi yok, hâtırası yok, hele heykeli, yüz değil, on değil, bir tanecik yok!

Belediye sarayımızı süsleyecek anıt insan mı arıyorsunuz? İstanbul fatihi Sultan Mehmet'ten tutunuz da İstanbul mimarı Sinan'a, İstanbul şairi Nedim'e, Fikret'e, Yahya Kemal'e ve İstanbul Şehremini Cemil Paşaya kadar.

Rüyalar içinde bir uyur gezerim bugün... Ayaklarım Paris'te, gönlüm İstanbul'da...

İşte Sèvres Sarayı... Akbaba'da otuzaltı yıl önce çıkmış bir karikatürü hatırlıyorum: Ankara kedisi Sèvres vazosunu kırmış!..

Bu sarayı size, önce iki rakam verip büyüklüğünü anlatayım: Cephesi 600 metre... Bizim Dolmabahçe Sarayı 240 metredir!

Sanat değeri mi?... Tamirine, Marianne'ın frankları değil, Sam Amcanın dolarları akıyor.

Şimdi, yağışlı kış havası tavan ve duvar nakşlarını çürütür korkusuyla kalorifer kuruyorlar... Hayır, hayır, onu da kuran Fransızlar değil, Amerikalılar!..

Hayalimde, seyrek bulutlu bir İstanbul göğü bir tahta salıncak ve mavilikler içinde sallanan bir insan gölgesi beliriyor... Süleymaniyenin minaresini yapıyor galiba!

Yusuf Ziya ORTAÇ

decek. Bu da enayiliğimin vergisi... İyi ama bu adamlar başımda dikilmiş, ne bekliyorlar?

Ben şimdi bunlara yüzer lira veririm. Az ama, gazetelerde de kendilerine teşekkür ilânı basarım. Ayrıca, bir teşekkür mektubu ile, Denizcilik Bankası'na bana yaptıkları iyilikleri anlatırım.

Yüzer lira azdır. Gazeteler, «bir adam, kaybettiği üç bin lirayı bulan lostramoya 100 lira verdi» diye yazınca, bunu okuyanlar bana «tuu... utanmaz, cimri herif!» derler. Herkes bu parayı, şurdan burdan borç bulduğumu ne bilsin?... En iyisi ben bunlara ikişer yüz lira vereyim. Yok, yok iki yüz ellişer...

Zabıt yazıldı. Polis, nüfus kâğıdımı istedi.

— Nüfus kâğıdım yanımda yok.

— Getirin. Nüfus kâğıdınız olmazsa veremeyiz.

— Neden?

— Ya başkası da gelir, para benimdi, derse...

— Nüfus kâğıdım olsa diyemez mi?

— Evet ama, biz parayı kime verdiğimizi biliriz. Nüfus kâğıdınız olmayınca sizin kim olduğunuzu nerden bilelim?

— Beyim, işim acele. Bu çanta benden başkasının olamaz. Benden başkası, çantadan çıkan yazıyı ezbere okuyabilir mi?

— Doğru... Biz inanıyoruz ama...

Saatler geçiyor. Lostromo çoktan gitti. Ama başmemur, tepemde dikiliyor. Bir türlü gitmez. Acaba 250 az mı, 300 mü versem?

Başkomisere sordular.

— Verin! dedi, çantanın başka sahibi çıkamaz.

Polisler de verecek. Bu sefer, o başmemur:

— Olmaz efendim, dedi.

— Bayım size ne? Siz bir çanta bulmuşsunuz, karakola vermişsiniz. Sizin işiniz bitti.

— Ne münasebet?

— Öyle değil mi canım? Çantanın verilip verilmemesine siz ne karışırsınız?

— Olmaz efendim. Ben mesuliyet kabul edemem.

— Yahu sana ne birader?

Polisler bir yandan, ben bir yandan iskele başmemuruna yalvarıyoruz. Polisler:

— Biz ne yapalım? dediler.

Başmemur:

— Ben bir kere İşletme Müdürüne telefon edeyim de...

Haaa, iş anlaşıldı. Başmemur, âmirlerine, içinde üç bin lira olan çantayı bulup karakola teslim ettiğini söyliyecek, onlara ne kadar namuslu olduğunu gösterecek, onlar da siciline «aferiiin!» diye yazacaklar. Niyeti bu. Aksiliği bundan.

Oysa bu aksiliği yapmasa, gazetelerde kendisine teşekkür edeceğim, âmirlerine kendisi için teşekkür mektubu yazacağım, utanarak verdiğim 250 lirayı kabul etmesini rica edeceğim.

— Aman Bayım, rica ederim, işim acele...

— Olmaz beyim, âmirlerime telefon edeceğim.

Güldüm:

— Peki, dedim, ben bu parayı yarın nüfus kâğıdımı getirir alırım. Hadi siz âmirlerinize telefon edin de size «maşallah!» desinler.

Çıktım. Ertesi gün de çantamı karakoldan aldım.

Şimdi o iskele başmemuru ne zaman beni görse, yanındakilerine bir şeyler fısıldıyor.

Geçen gün bir arkadaşım vapurda:

— Çok ayıp etmişsin... dedi.

— Ne yapmışım?

— Yahu, çantanı kaybetmişsin. İçinde üç yüz bin lira varmış. Bulanlara çıkarıp 30 lira bile vermemişsin.

— Vermem tabiî, dedim, 300 bin lirayı bulup sahibine veren namuslu adama en az 600 bin lira vermeli. Benim de o kadar param yoktu.

Aziz Nesin

SALAMONUN VASİYETİ

Salamon ölüyordu. Başucunda ağlamakta olan karısına:

— Rebeka, dedi. Ben ölünce Deacon Brown ile evleneceksin söz ver.

— Fakat kocacığım neden?

— Neden olacak dedi adam. Vaktiyle bir at satıp beni fena halde kazıklamıştı; intikamımı almalıyım.

Yerimiz

Sayın Tevfik İleri bir kaç ay önce Karadeniz sahillerinden:

— «Bu vatan bizimdir» diye seslendi..

Şimdi de Konya'da:

— «Söyleyiniz diyor, D.P.li olmayanın bu vatanda yeri ne?»

Cevap verelim:

Hapishane!

Gerçekleşecek rüya

C.H.P. il gençlik kolu yıllık kongresini Beyazıttaki «Rüyam» salonunda yaptı. Neden başka salonda değil de, «Rüyam» salonunda?

1961'e kadar C.H.P. ne, iktidar rüyası görmek düşüyor da ondan!

Ayakların değeri

Bir kaç yıldan beri, belli gazeteler, âlimlerin, devlet adamlarının hâtıralarını neşreder gibi, futbolcu Ahmedin, Mehmedin, Hasanın hayatlarını tefrika edip duruyorlar.

Bu hale üzülmeyiniz, kafaların çalışmadığı yerlerde, daima ayaklar itibardadır!

Ne yaparsın

Bir muhalefet hatibi D. P. liler için: «İktidar başlarını döndürdü» diyor.

Tasalanma üstar, şair Nedim ne demiş: «Mestler mahmur olur bir gün!»

Nerde o nazenin

Günlerden beri gazeteler ve radyolarla bir yerli filmin reklâmı yapılıyor.

«Mavi Boncuk» nerede ve kimde?

Boş yere aramayınız. Kim de olduğuna karışmayız ama, D.P. de olduğunu biliyoruz.

Doğruuuu

D.P. kongrelerinin birinde, Türk basınının mensupları için, «Kalem cambazları» denmiş.

Pek doğru: Sırat köprüsü gibi kıldan ince, kılıçdan keskin, bir ip üstünde yürüyoruz. Bir sendeledin mi, Hula Hoooop ceza evindesin.

Yaşar ÖZEN

At kuyruğu!..

YAZISIZ!..

Dereden... Tepeden...

M. Samim AKAY

Ayar!

1959 yılının ilk saniyesinde:

Saatler beş saat, günler beş gün, yıllar beş yıl, asırlar da beş asır geriye alınacaktır.

Bu değişiklik, demokrasimizi ayarlamak üzere yapılacaktır.

Babamı boşayamazdım!

Gazeteci idi. Cezaevlerinden ayağı eksilmiyordu. Ama son mahkûmiyeti de canına tâk etti. Tahliye olur olmaz, hem de canı kadar sevdiği karısını göz yaşları içinde boşadı. Sebebini soranlara:

— Üç kişinin bir arada bulunması «Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa aykırıdır. Ben bir, babam iki, karım da üç!.. Babamı boşayamazdım, çaresiz karımı boşadım.»

Beraat!

Hâkim — Onu neden öldürdün?

Sanık — Beş lira alacak meselesinden!.

Hâkim tanıklardan sorar:

— Maktülü nasıl tanırsınız?

— Çok fakir, iki yakası ömrü boyunca bir araya gelmemiş, zaruret içinde kıvranan, fakat çok namuslu bir kişi olarak tanırız.

Hâkim — Yaz kâtip!... Gereği düşünüldü. Maktülü öldürmek suretiyle, onu böyle bir hayattan kurtaran sanığın, beraetine karar verildi.»

Veminelgaraip!

Kızılay maden suyu Afyonda çıkar, litresi 140 kuruşa satılır.

Amman'dan gelen benzinin ise litresi 92 kuruştur!

İki köylü arasında!

— Ülen Memet!. Çok büyük bir adam... Meselâ Bakan olsan ne yirdin?

— Sovanın yalnız cücüğünü!. Ya sen?

— Ne yiyeyim gayrı, bana yiyecek bir şey gomadın ki!...

Memnu silâh!

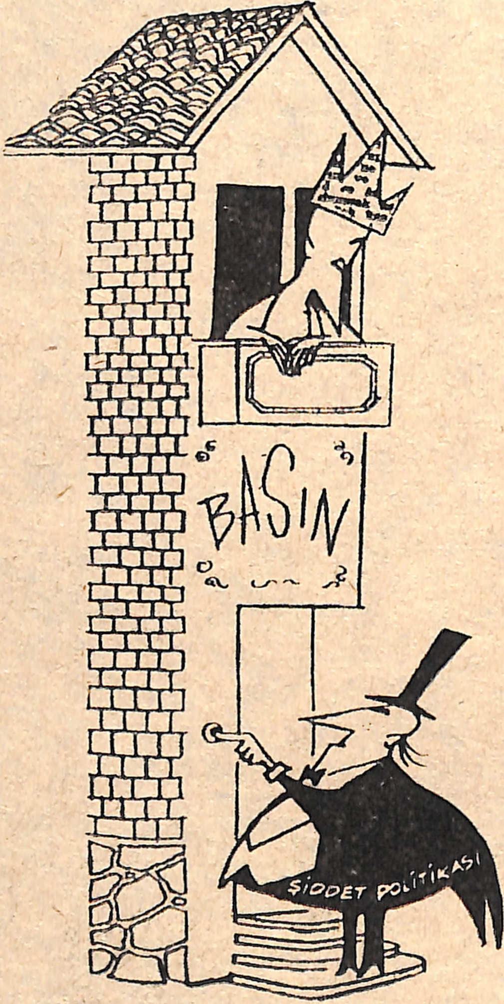
Bir şahsın üzerinde iki tabanca, dört saldırma, iki kasatura bulunmuş!

Ne zararı var sanki, kalem değil ya bunlar!

Emniyette!

— Yeni tasarılar kanunlaştığı takdirde her şeyimiz emniyette olacak demektir: Basınımız emniyette, demokrasimiz emniyette, bütün medeni haklarımız emniyette... Hülâsa aklınıza gelen ve gelebilecek olan her şeyimiz emniyette!

— Biliyorum, biliyorum: Emniyet Müdürlüğünde, değil mi?

— KİM O?
— YENİ YIL ...
— YILMIYACAĞIM İŞTE !..

1959

Yeni yılınızı kutlar

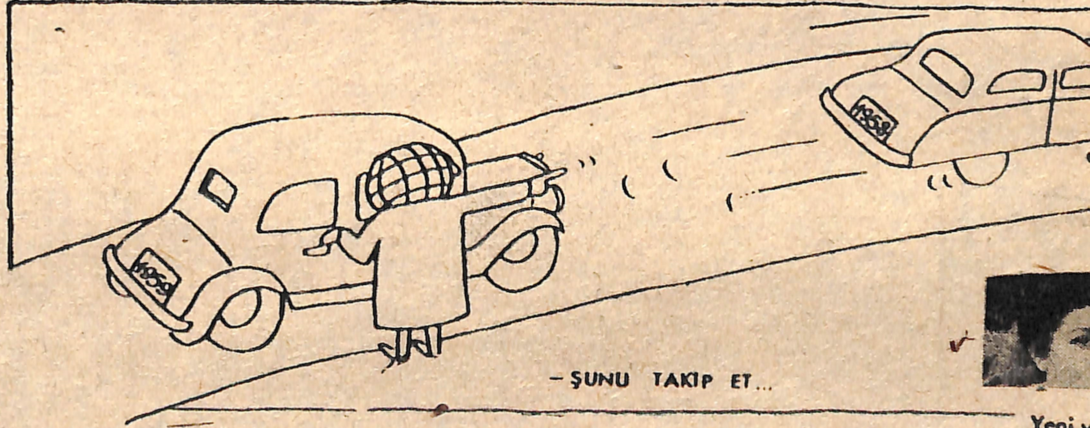

— OOO! YENİ YIL GELDİ!..

Yeni yılınızı kutlar

— ŞUNU TAKİP ET...

Yeni y

YAZISIZ

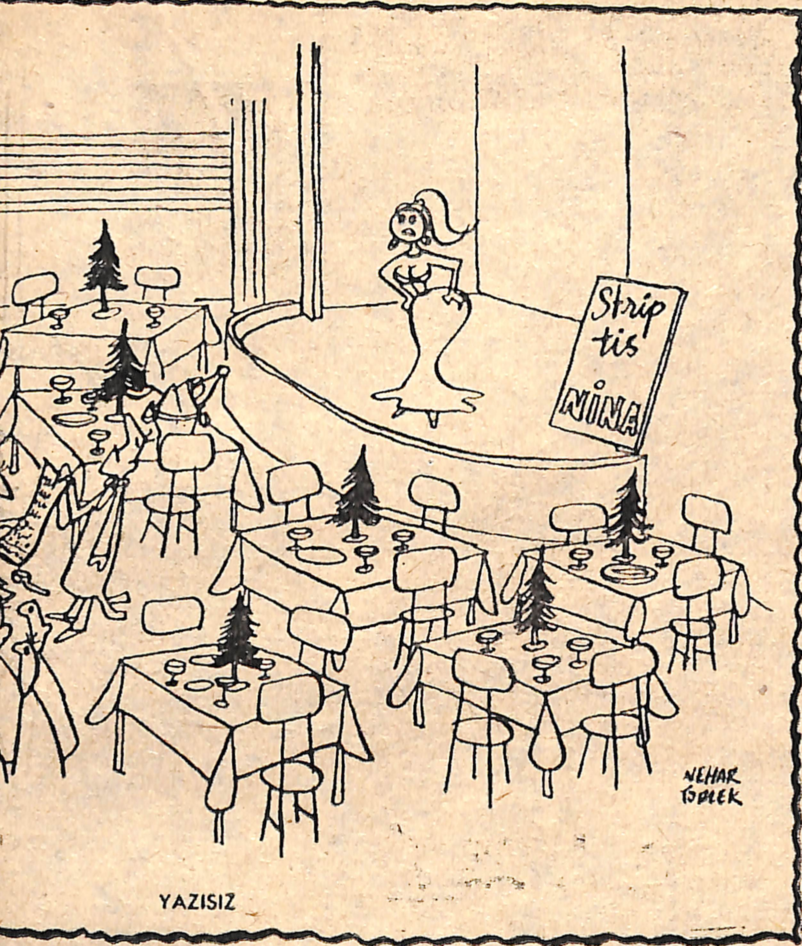

Yeni yılınızı kutlar

Yeni yılınızı kutlar

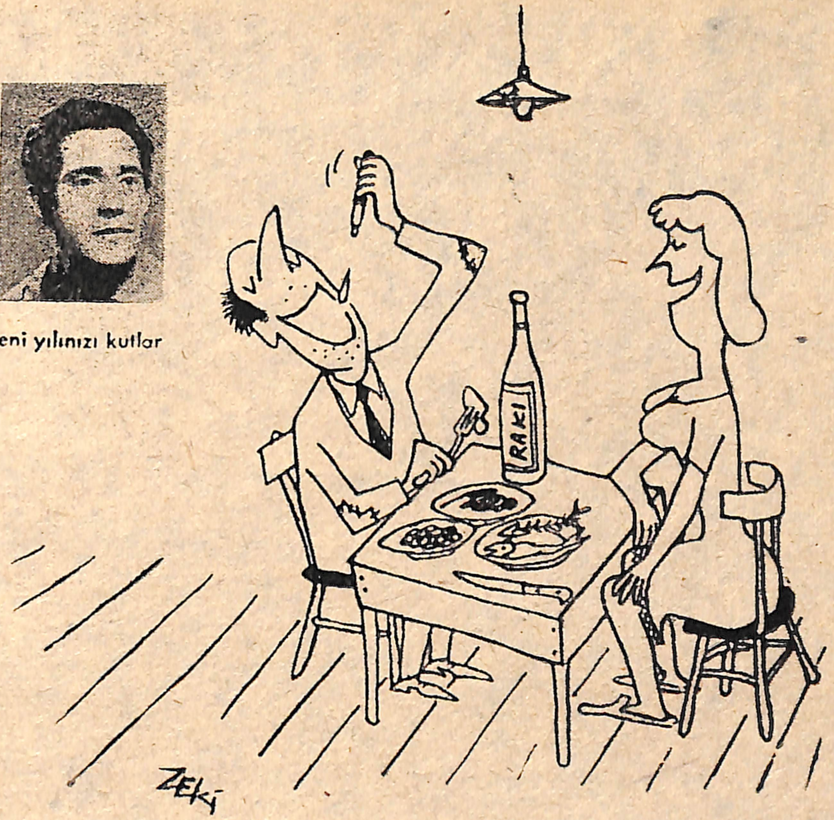

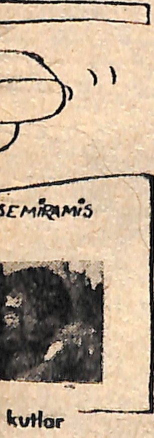
YAZISIZ

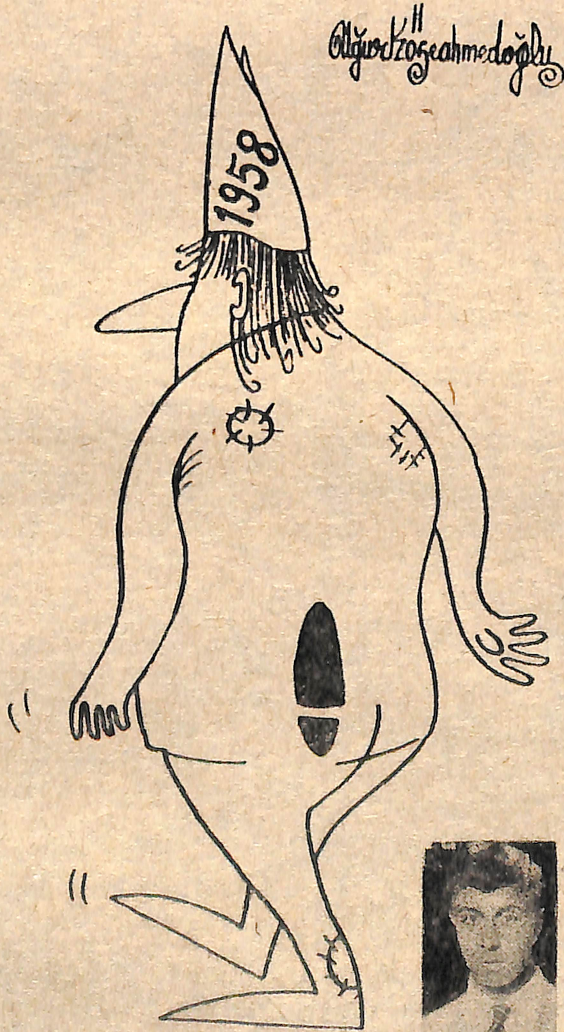
Yeni yılınızı kutlar

— NİCE SENELERE!..

kutlar

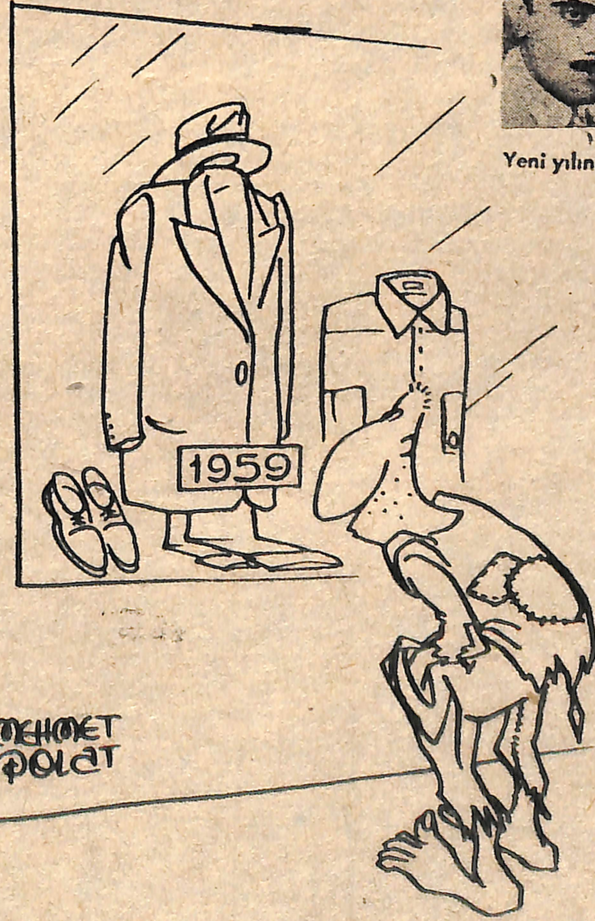

Yeni yılınızı kutlar

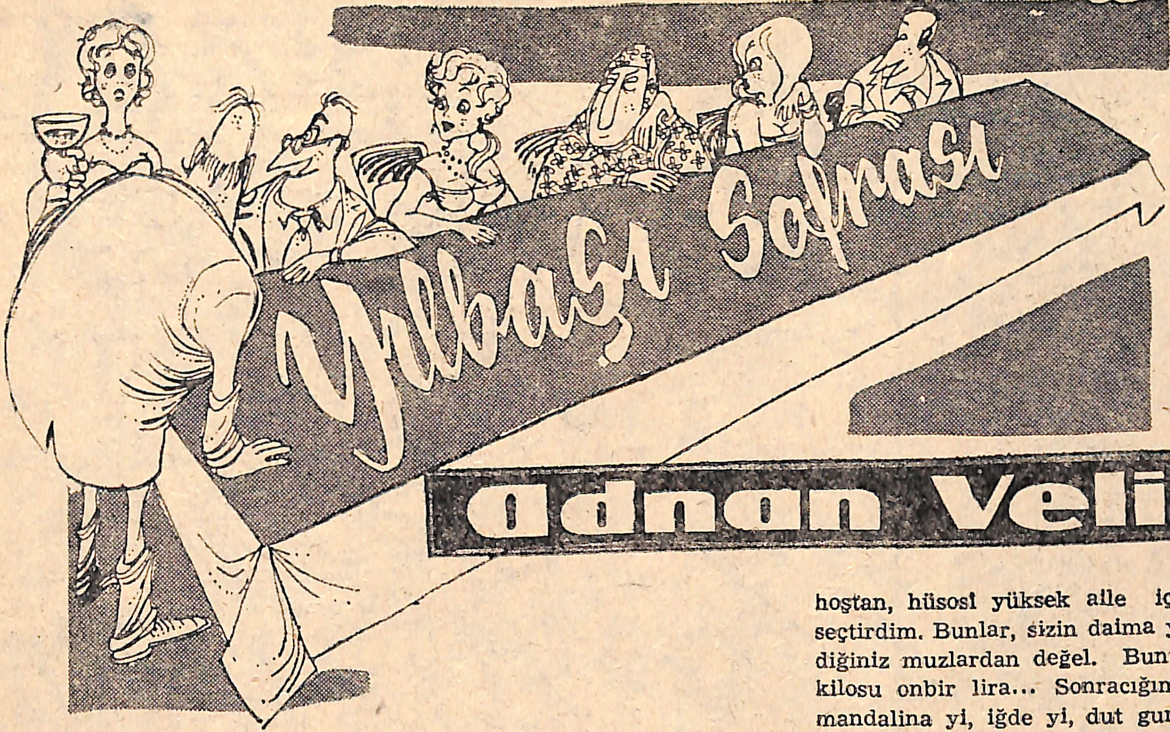
YAZISIZ

Yeni yılınızı kutlar

— YİNE ZAM YAPMIŞLAR !..

EVCİMENDLER Kooperatifinin kanalizasyon müteahhidi Bâlâ'lı Süleyman Bey, 1959 yılına girişi, dostlariyle bir arada kutlamak istemiş, Nişantaşı'ndaki «Derya Palas» ın dört numaralı dairesinde, o gece mükellef bir yemek sofrası hazırlatmıştı.

Yemeğe, alt katta oturan Akümülâtör ithalâtçısı Bay Albukrek'le karısı Roza'yı, Korse imalâtçısı Hüsam beyle karısı Adviye'yi, Şadıman'ları,. Hayati'nin baldızı Cânân'ı da dâvet etmişti.

Süleyman Beyin kayın valdesi Dilber hanım, masanın baş köşesinde oturuyor, karısı Jale misafirlere ikramda bulunuyor, garson Bülent de dâvetlilerin etrafında fıldır fıldır dönüyordu.

Süleyman Bey bir iki kadeh içtikten sonra, yanında oturan madam Roza'ya yılışmaya başladı:

— Vallaha işte böyle, sayın madamcığım, dedi. İnsan dediğin guş misali. Böğün burda, yarın ahrette... Eyisi mi, eğlenmene bakmalı. Ne gorürsen bu dünyada gorün... Öte yanda çok bi şeyler yok. Temsil şincik, şu şişeyi öteki dünyaya gotürebilin mi?... Gotüremen... Cambonu götürebildin mi?.. Camdonu da gotüremen. Midiyenin dolmasını gotürebilin mi? Onu da gotüremen... Cevahirlerini de gotüremen... Peki, ondan keli ne gotürün?... Yannız günahınnan sevabını gotürün... Bi de tanıdıklara selâm gotürün...

Dilber hanım lâfa karıştı:

— Vallahi öyle... Onun için şu fâni dünyada insan, gamdan, kasavetten uzak durmalı.

, Helbette ya... Biz de ne deyi gafaları dumanlıyaraktan derdimizi unutmıya çalışıyoz?... Hanım hişşt... Sana söylüyom Jale hanım!... Misafirlerimize ne deyi ikram etmiyon?... Sen orda bi moda lâfına dalmışın, gidiyon... Bâyan Roza... Yi allasen... Bunca mesarif ittik, ne deyi yimiyon?... Oğlum Bilet! Sana diyom, karson oğlum... Az beri bak...

Dilber hanım, damadının konuşmasına içerliyordu:

— Ayol, şu oğlanın adını sana bir türlü belletemedik gitti. Bilet değil bunun adı... Bülent, Bülent...

— Canım, ben bunun biletini, jiletini bilemem. Oğlum, adın neyse ne... Burıya bak... Misafirlerimizinen ilâkanı ne deyi noksanıyon? Bâyan Roza'ya Avrupa içkisinden virsene.. Hani şişenin üzerinde gıral şapkasının resmi var len... Ondan virsene... Hadi madamcığım, yi allasen... Müsü Albukrek... Sen de durdun gardaşım...

Albukrek, elini midesinin üstüne koydu:

— Mil mersi Süleyman Bey... Ben çok içtim ve benim estoma, tipki sat altida Beyoğlu Balik pazari yibi olmuştur.

— Yooo, hiç çaresi yok bunun.. Gosgocaman yılbaşının bu gicesinde yimezsen, ne zaman yirsin?. Yiyecekten yana bi sıkıntımız mı var yani? Ben bu muzları meyvahoştan, hüsosi yüksek aile için seçtirdim. Bunlar, sizin daima yidiğiniz muzlardan değel. Bunun kilosu onbir lira... Sonracığıma, mandalina yi, iğde yi, dut gurusu yi, boynuz yi... Geçi boynuzu...

Onun bu ısrarına, kaynanası daha çok içerliyordu:

— Ayol damat efendi... Adamcağızın midesi kaldırır mı bakalım?... Albukrek gülümsedi:

— Çok mersi Süleyman Bey... Valla çok yemişim ve beni rahatsizlik başlandi, kusura bakmayin..

— Canım bu boynuz, senin bildiğin boynuzlardan değel...

— Angi boynuzdan... Sizin bildiğiniz boynuzdan?...

— Canım bu, datlı boynuz... İnsana dokanmaz...

Dilber hanım, Albukrek'in kolunu dürttü:

— Kuuuuzum Albukrek efendi... Sen bizim damada kulak asma... O biraz keyiflendi miydi, lâkırdının terazisini kaçırıverir.

— Yok, rica ederim. Süleyman bey çok janti bir adamdir ve cömert ve terbiyeli bir efendidir.

Bu lâf Süleyman beyin pek hoşuna gitti:

— Afferim müsü... Vallaha tiyatoracı Şakispire gibi lâf ittin. Biz ağzımızılan guş dutsak, bu gaynana gine bizi sevmez. Tevekkeli bunlar için «gaynananın bi lâfı, üç muskayı deler de geçer» dimemişler. Tas tamamına doğru dimişler.

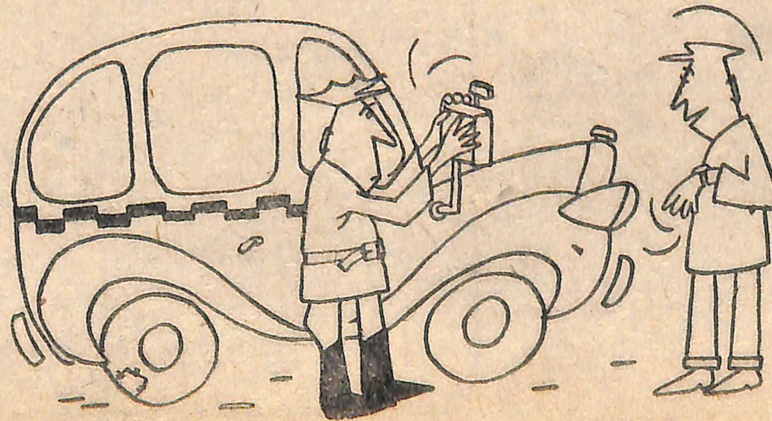
Damat, Dilber hanımın tam nasırına basmıştı. Kadın hışım gibi parladı:

— Aaaa bir yaşıma daha girdim. Vallahi bu adam, iki kadehçik bir şey içti miydi, baharlı tere yemiş balıkçıl kuşuna dönüyor Ayol, misafirlerin yanında râbutalı râbutalı otururken, ne demiye insanın diline yandıran otu sürüyorsun?... Sen baksana bana... Kaynananın bir lâfı üç muskayı delip geçerse, senin gibi damadın bir lâfı da, dokuz evliyanın mumunu söndürür. Seni vallahi T. T. T. ilâcıyla yıkasam, gene de adam edemem. Hı hıııımmm... Sen kaynana görmemişsin... Benim gibi, ağzı var dili yok bir kadıncağızı bulunca, ensesinde dibek dövmiye kalkıyorsun, değil mi?.. Ama biraz yavaş gel... Soy adı kanunu çıkmadan önceki ismimi, şimdi sana söyleyiverirsem, vallahi şuracıkta yedi solucan birden düşürürsün. Bana bak Süleyman efendi oğlum... Benim kim olduğumu öğrenmek istiyorsan, Kolej mektebinin zerzevat müteahhidi Boşnak Câfer'e bir danışıver bakalım. Benim tercümei halimin ilk müsvettesi onda durur. İstersen sana anlatıvereyim de ibret olsun:

Benim adım Aksaray kahvelerinde konuşulduğu zamanlar, Mevlânekapının tulumbacıları, bir gün Sarıyer yangınına koşuyorlardı. Beşiktaşta Kılıçali'den geçerlerken, Câfer denen o kıblesiz, benim evimin oracıkta olduğunu unutasıymış da, nâra atmıya kalkmış. Herife şöyle bir, cumbadan görünüverince, vallahi nârası yarım kaldıktan mâda, diline bir de rekâket ârız oldu da, tam üç ay, pe pe pe diyerekten, tasınmadık hekim hoca bırakmadı. He heeey Sülüman efendi... Sen benim tazeliğimde, sütçülere peynir mayası dağıttığım zamanlara rastlıyacaktın da, şaşırıp bir de bana lâf atacaktın. Vallahi seni oracıkta, yeni gelin yastığının has pamuğu gibi lime lime ettikten mâda, «İşbu cesedin hüviyeti tesbit edilememistir» diyerekten morghane lâporunu da yakana iliştirir, öylecene bırakırdım. Simdi artık o zindeliğim, o cevvalliğim kalmadığına rağmen, gene de bir adamı ense kökünden yakaladım mıydı, rengi azmış yörük çamasırı gibi, taşa çarpaaaa çarpa könürtürüm. Senin demincek söylediğin o kaynana lâfına karşılık verilecek cevabı ben biliyorum, ama, ne çare ki aile terbiyem müsaade etmez. Şayet ki müsaade etse, benim lâflarımın karşısında, vallahi sabahlara kadar, mesatlık selvisi gibi ıslık çalar durursun...

— Vay vay vay vay... Sen neymissin be valde?... Dimek bu se-

Taksilerin saatleri ayarlanıyor.. (Gazeteler)

— Saat on'a on var abi!..

nin ağnattıkların, tercümei halinin ilk müfettesi ha?...

— Helbette ya...

— Peki sen bunları, sonradan temize çektirdin mi?...

— Temize çekip mahfazasının içine kapattım. Lâzım olunca, lâhzada çıkarıveririm, bilmiş ol...

— Yahu hanım... Refikam Jale hanım!... Burıya gulak virsene be... Demindenberi gayın valde beni yayık ayranına çevirdi be...

— Amaaan sen de... Tam heyecanlı bir şey konuşurken lâfa karışıyorsun. Hiç âdâbı muaşeretten anlamıyorsun ki... Sonra Rozacığım, o büzgüler yandan geliyor... Belde hafif bir toplanma yapıyor, aşağıya doğru dümdüz iniyor. Tabiî etekler çok kloşlu oluyor. Yaka işlemeleri, Elizabet rengi üstüne Bordo ibrişimden yapılıyor. Çok harika bir model... Jacque Fath tam dört buçuk sene bu modelin üstünde çalışmış.

— Canım şincik, cafkat'ın sırası mı hanım?... Şu gaynanaya bi şey söylesene...

— Aaaa ah. Bu adamla başımız dertte yarabbi... Ben, büyük bir heyecan içinde Jacques Fath-ın kreasyonlarından bahsediyorum. Adamın derdi havaiyat. Ama Jacques Fath'ın kim olduğunu nereden bilecek zavallı?...

— Kim bilmezmiş?... Avrupanın terzisi değel mi?... Hani üç yıl önce efendisi öldüydü de ailesi sağ galdıydı. O değel mi?...

— Evet, o... Ben konuşurken, sen lâfın arasına girip de heyecanlarımı gölgeleme. Hani ben sana âdabı muaşeret kitabı almıştım. Kaçıncı sahifesine kadar okudun bakalım onu?...

— Altmış üçe gadar okudum. Emme ben o kitabın bi faydasını goremedim. Çatalın nasıl dutulacağını, çorbanın nasıl içileceğini ağnatıyor. Onlar bana cok bi lüzumlu değel... Sen esas, gaynana ile başa çıkmanın kitabını virsene bana... Benim sıkıntım en ziyade bu meselede...

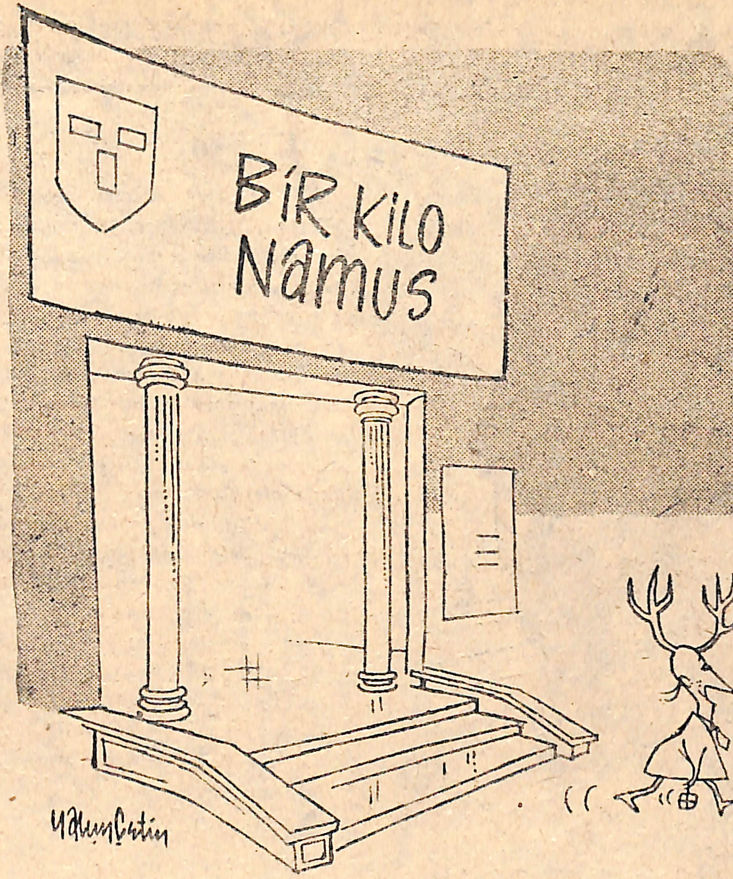
Dilber hanım tekrar parladı:

— Ayol, kaynana ile başa çıkmanın kitabı, Nuh Peygamber zamanından beri yazılmamış, Kaşkoroz...

Jale de, sinirlenmişti:

— Hadi hadi, fazla lâf istemiyorum, dedi. Rica ederim, misafirlerimizi rahatsız etme... Sonra Rozacığım, Lollobrigida, Monte Cassino'ya geldiği zaman, üstünde bu elbise varmış. Rejisör Clouzot onu gördüğü vakit, «Aaah!...» diye haykırmış. «İşte tam. İmperatorice Jozefin'e giydireceğimiz elbiseyi şimdi buldum» demiş. Hemen Gina'nın yanına koşup kendini tanıtmış. Ahbaplıkları biraz ilerleyince...

— Bilet, oğlum... Misafirlere kulak virsene... Bak cânân hanımın tabağında bi şey galmamış. Bâyan Adviye... Allahasen yiyin

YAZISIZ!..

canım... Yılbaşı gicesinde yimemek de ne dimekmiş?... Evde allaha şükür maden suyumuz var. Garbunatımız var, ingiliz tuzumuz var. Yimekten ne deyi gorkuyonuz... Bilet oğlum!... Şu çam ağacının üzerindeki gırmızı mumları dutuştur. Abacurları yak. Pembe aplikleri de yak. Ratyonun gıramofonuna Vağner'in Süvithart pilâğını goy. İnnesini yenile. Garelüfer sofajının düğmesini üç lümeriye getir. Mutbağın aspilâtorunu işlet. Bu mesut yılbaşı gicesinde, hepimizin yüreğine serinlik gelsin.

Şincik beni diyneyin, sayın bâyanlar ve baylar... Size lütfen bi gaç çift lâkırdı söylememe müsade ider misiniz?...

— Neler söyliyeceksin gene?... Uzun uzadıya konferans mı?...

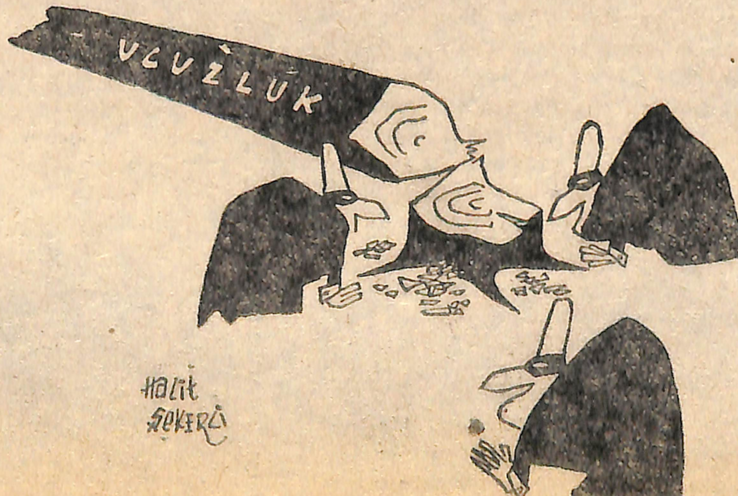
— Hayır hanımcığım. Şincik şurda samimi bir doplantı yaptık. Bu doplantının tahlilini yaparaktan, eski seneyi unutup yeni seneye gireceğiz. Helbette burada lâf söylemesini bilen bir adamın bi iki lâf söylemesi icabeder.

— Haydi söyle ama, fazla uzatma. Ayağa kalk da konuş.

— Peki, galkayım... Sayın misafirlerimiz!... Böğün bizim mamsıza ne gadar şeref virdiğini zi bir cenabı Mevlâm bilir, bi de ben bilirim. Böyle aile toplantıları samimiyeti takviye iderekten, çok eyidir.

Sayın misafirler!... Bir sene deyip de geçmemenizi candan rica iderim. Bu bi sene esnasında çok vaka olayları cereyan itmiştir. Acı ve datlı günler ziyade olur. Herkesin de gendine göre bi derdi olur. Bazan hep beraber sevinip güleriz. Şair Nedim dimiş ki:

«Minneti gendine zevketmektir
bu dünyada esas hüner,
Şadiyenin gamı feleklen gelir,
tekerleklen gider.»

Eskişehirde fareler bir ağacı devirdiler. (Gazeteler)

işte bu âşikâr sebebinden, ardımızda galan bi senenin garanlık gölgeleri içinden gurtularak 1959 senesinin antresinde hepinizi hürmetinen selâmlarım.

Aile doplantısının ehemmiyetine gelince... Bu gibi doplantılar biraz mesarifli olmakla beraber, cemiyetteki ifa ittiği vazifesinden dolayı, çok bi lâzım ve gaçınılmaz bi borçtur. Aile yuvası her zaman datlı ve şen olmalıdır. Yannız gayın valdelerin başga evde oturmaları minasip düşer.

Dilber h. gene dayanamadı:

— Hadi hadiii... Gene dilini damağını, şeytan idrarıyla ıslattın galiba... Şair bozuntusu sen de... Kalkmış da bize nutuk çekiyor.

— Gayın valde!... Fikirlerime müdahele idemezsiniz. Gonuşmanın hürriyetini baltalamakla, basın ganununda mattesinin yeri vardır. Benden sonra siz de galkarsınız. Fikire garşı fikirilen zabaha kadar mücadele ideriz.

— Ayol, benim sana karşı fikirle mücadele etmek ne zoruma?... Takunyayı kaptığım gibi, lâhzenin içinde kızılcık murabbama çeviriveririm seni...

— Öyleysem seni gaynanalıktan çıkarıp, şiddet tedbirleri derneğine yerleştirmeli... Garıya bak, Demirgırat oldu çıktı be!... Lâflarıma garşı gatiyen müdahale istemem. Ne diyordum sayın misafirlerimiz?... Mesut bir aile yuvası deyincek, aklıma gendim geliyorum. Şincik beni can gulağıynan diyniyebilirsiniz... Rappime şükür, bendeniz çok mesut bir ev erkeği sayılabilirim. Ailem Jale hanımla gayet şefkatli ve vicdanlı, eyi bir hayatımız mevcut olup altı ay sonra, Niyazi adında mini mini bir bebe dünyaya getireceğini, size böğünden müjde virmekle, doğrusu pek bahtiyarım.

Jale, kıpkırmızı oldu:

— Aaaa, eni konu sapıttı vallahi... Haydi, artık otur bakalım.

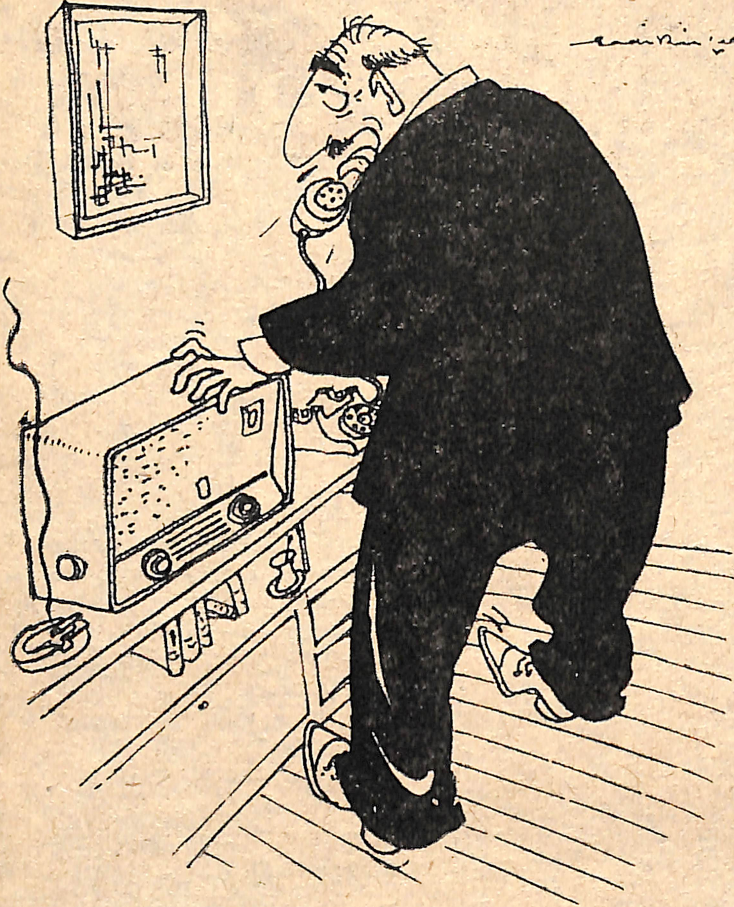
— Sözlerimi bitirmeden gatiyen oturamam... Sayın misafirlerimiz!... Ve muhterem dâvetli misafirlerimiz!... Şincik, biraz sonra yeni sene içeri girerken, gayet citti ve ağır başlı bir şekilde alettirikler söndürülerekten gutlama törenine devam idebiliriz. Alettiriklerin garanlığında, size tebrik masajımı, içtimai bir şekilde arzederim. Şincik 1959 senesi can çekişmektedir. Gayın valdem bu lâfı, gendi üzerine alınmasın!

— Hay ağzından yel alsın...

— Evet bâyanlar ve baylar!... 1959 yılını hepinize candan tebrik iderekten, yeni yılınızı en birinci ve samimi gutlıyaraktan nezlesiz ve öksürüksüz bi sene temenni iderek, bâyanları saygı ile yanaklarından öperim...

Ve nutuk bitince kadehler tekrar avaya kalktı. **Adnan VELİ**

Meyve ve sebze borsası Radyo ile yayınlanıyor.. (Gazeteler)

— Alo, orası Radyo idaresi mi? Efendim... Evet. O! Kilosu 100 kuruştan buyurduğunuz elmalardan on kilo bizim eve yollar mısınız?..

GÜNÜN LÛGATI

TARTIŞMA: Başı var, sonu yok olan bir şeydir.

GENÇ KADIN: Bir fare gördüğü zaman bağıran ve bir kurtla karşılaşınca gülümseyen bir yaratıktır.

APTAL: Marilyn Monreo ile parası için evlenmek isteyen adam.

SABIR: Dondurulmuş hayal kırıklığı.

ŞOFÖR: Herkese sırtını çeviren adam.

ARKADAŞ: Tanımadığınız kimse...

BENZİN: Modern kadınların başını döndüren erkeklerin süründüğü bir nevi koku...

İZMARİT: Yere atılmış servet...

FAZİLET: Günah yetersizliği.

KOCA: Sinirler yatıştıktan sonra bir âşıktan arta kalan şey.

YAZISIZ!..

Garip hasta!

Doktor Cavit, muayeneye gelen adama sordu:

— Neden şikâyetin var?

Adam, omuzlarını silkti:

— Bilmiyorum, halbuki boğa gibi kuvvetliyim, kurt gibi yiyorum, midem bir tavuğunki gibi her şeyi eritiyor. Geceleyin de bir at gibi ateşliyim...

Doktor Cavit, kapıyı gösterdi:

— Buraya yanlış geldin, kendini bir baytara gidip muayene ettir!.

*

Dans müziği!

Bir gece kulübünde acemi bir garson, bir tabakla bir kadehi yere düşürdü. Bütün masadakiler, orkestra başladı diye dansa kalktılar..

Şakalar

Hazır cevap!

Nüktedanlığı ve hazır cevaplığı ile tanınmış bir iş adamımız F. N. nin bir kusuru vardı: İsimleri aklında tutamazdı. O akşam da dâvetli olduğu ziyafette yanına, yarım saat önce tanıştırıldığı bir kadın oturmuştu. Bir müddet boş yere kadının kim olduğunu hatırlamak için zihin yordu. Fakat hatırlıyamadı. O zaman bir şey söylemiş olmak için:

— Bakın, dedi. Şu karşıdaki kır saçlı adam var ya; en hoşlanmadığım kimselerden biridir. Nefret ederim kendisinden!

Kadın esefle:

— Ya! dedi. Çok üzüldüm; çünkü o, benim kocamdır.

O zaman beriki gülerek:

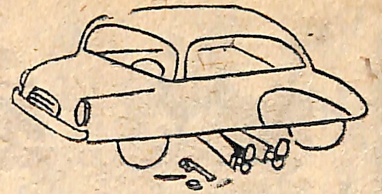
— İşte dedi. Ben de onun için nefret ediyorum ya!...

*

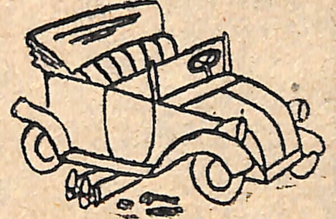
Sinek avı!

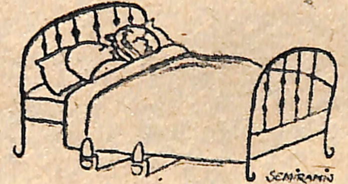
Editör V... belki iki saatten beri elinde sinek teli ile oturmuş, mütemadiyen tepesinde vızıldayan bir sineği öldürmeğe çalışıyordu. Kaç kere ayarlamış beklemiş, fakat tam öldüreceği sırada hayvan uçup gitmişti. Nihayet sinek geldi ve masanın üzerine kondu. Bizimki teli yavaşça kaldırdı, artık sinek için kurtuluş çaresi yoktu. Fakat tam vuracağı sırada birden vazgeçti ve uçup giden sineğin arkasından bakarak kendi kendine:

— Bırak gitsin, dedi. Bu, o sinek değil!...

YAZISIZ!..

Eski dans!

İki genç kız bir gece kulübünde konuşuyorlardı:

— Şu Fifi çok mükemmel dans ediyor doğrusu...

— Ama yaptın ha, onun danslarının modası geçti ayol. Görmüyor musun, hep ayaklarına basarak dansediyor!

YAZISIZ!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Tembellik!

İki köylü arasında:

— Biliyor musun Joe? Dünyanın en tembel horozu amcamın çiftliğinde...

— Nereden anladın bunu?

— Bir kere öyle tembel bir hayvan ki, güneş doğunca ötmeğe üşenir, diğer horozların ötmesini bekler ve en sonunda da sadece başını sallar...

(İngiliz)

İyiki!

Joe elindeki mecmuayı fırlattı ve arkadaşına:

— Hey, Henry diye seslendi, iyi ki Fransa'da doğmamışım...

— Niçin?

— Hiç Fransızca bilmiyorum da ondan!

(İngiliz)

— İşte yüzü kapalı artist bu!..

— Fransız —

Sebebi!

Meşhur artist Errol Flynn, Kore'yi ziyaret ediyordu. Bir ara Seoul'da dolaşırken genç bir askerle karşılaştı. Adamcağızın hali çok acaipti. Yerinde duramıyor, sıçrıyor, zıplıyor, yoldan geçen kadınların üzerlerine hücum edip onları öpmeğe çalışıyordu.. Errol Flynn sordu:

— Azizim, neden bu kadar çok içtin

Asker ona şöyle bir bakıp:

— Sarhoş filân değilim Mr. Flynn, dedi. Yalnız, Kore'ye geldiğiniz zaman Kan Bankasına verdiğiniz kanı bana enjekte ettiler de...

(Amerikan)

— Aman beyefendi, ne güzel elleriniz var, aman ne güzel eller...

— İtalyan —

Tedbir!

BİR İngiliz okulu başöğretmeni idi. Her İngiliz gibi o da çok tedbirli ve soğukkanlı bir adamdı. Tatilin başlaması sebebiyle talebelerinden birinin anne ve babası evlerinde büyük bir parti verdiler ve tablî başöğretmeni de dâvet ettiler... Yiyecek ve bilhassa içecek çok boldu ve tedbirli başöğretmen her şeye rağmen biraz fazlaca kaçırmıştı. Kendini ikaz ederek bir falso vermemeğe karar verdi.

Tam sofradan kalkılacağı sırada misafirlerden biri ev sahibesi leydiye:

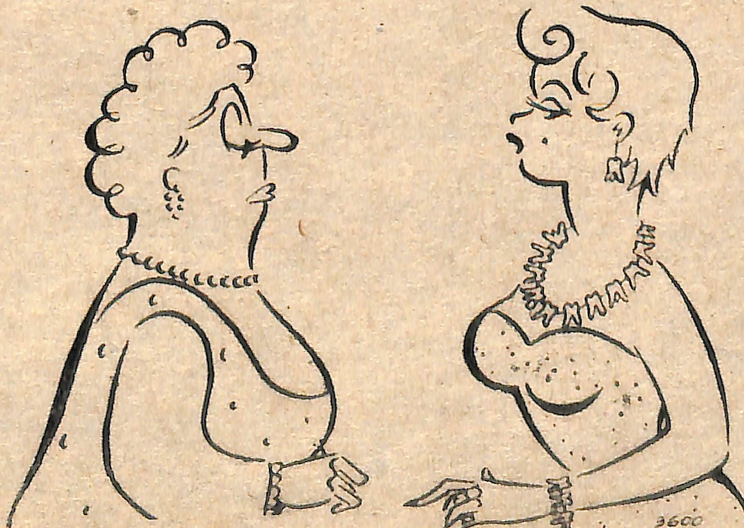
— Mrs. Johnson, dedi. Bize, ailenize yeni katılan bebekleri göstermiyecek misiniz?

İki ay kadar önce ikiz çocukları dünyaya gelmiş olan Mr. ve Mrs. Johnson memnuniyetlerinden gülümsediler ve kızardılar. Sonra kadın içeri gitti ve kurdelelerle süslü büyük bir sepetle geri döndü. Sepetin içinde yanyana ve tıpkı birbirlerine benzeyen iki güzel bebek yatıyordu. Herkes sıra ile sevdi ve okşadı; bebeklerin güzelliğini ve tombulluğunu anlatan türlü laflar söyleniyordu.

Sepet tam çakırkeyf başöğretmenin önüne getirilince, oda büyük bir ciddiyetle birbirinin modeli bebekleri gözden geçirdi ve sonra Mrs. Johnson'a dönüp:

— Allah bağışlasın Mrs. Johnson dedi. Ne güzel ve sıhhatli bir bebek...

(İngiliz)

Diş Doktorunun karısı — Boynumdaki mi?.. Kocamın Noel hediyesi!..

— Alman —

Ne sanmış!

Genç adam, sevgilisine sordu:

— Maria, beni seviyor musun

— Elbette Giovanni; Hem de nasıl bilsen.

— Mersi canım. Fakat benim adım Giovanni değil, Alberto!

. Oh. Affedersin sevgilim, ben bugün cumartesi sanmıştım...

(İtalyan)

Şeftali!

— Ben sevgilime «şeftali» diyorum!

— Yaa! Demek ki çok tatlı bir kız.

— Ondan değil, taş gibi bir kalbi var da!,,

(Alman)

— Sevimli ve zeki adam, adımı öyle kolaylıkla öğrendi ki...

— Amerikan —

Havuç!

— Havuç bilhassa gözlere çok faydalı imiş ,öyle mi?

— Herhalde; gözlük takan bir tavşan gördün mü sen hiç?..

(İspanyol)

Nerdesin!

Sahnede acıklı ve dokunaklı sesiyle Jülyet feryat ediyordu:

— Romeo, Romeo, sevgilim nerdesin?

Bu can yakıcı suale seyirciler arasından bir cevap yükseldi:

— İkinci balkondayım canım. Burası daha ucuz da!..

Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 46 —

Cenazesini kaldırdılar. Metrukâtını kaydettiler, sağlama bağladılar. Evde hüküm süren matem Satılmış için daha güzel bir bahane oldu.

— Ölenle ölecek misiniz, karılar?! Nedir bu ağlayıp sızlanma? Sizi mi dinliyeceğim?. Ben gidiyorum!

Deyip, İzzeti Efendiyi aldığı gibi, ilk kalkacak takaya atladı...

★

Harbi Umumide Paris, Petresburg, Viyana, Berlin, İstanbul...

Kleopatranın devrinde Mısır; Neron, Kaligula zamanında Roma; Tufanın arifesinde Sodom ve Gomorra...

Daha sonraları, Nevşehirli İbrahim Paşanın Lâle Devri...

Tarihin ağırbaşlı, asil sayfaları arasında bunlar, gelecek devirlere ibret olacak birer leke gibi durur. Biryanda, ulusal varlıkları korumak için öbek öbek, yığın yığın kan döken kudurmuş insanlar... Ötede, babasını, kardeşini, evlâdını, üzerlerine yıkılan çamurlu siperlerin içine gömdükten sonra geride kalan çocuklarını, hastalarını, açlığın ve yokluğun elinden kurtarmağa, çöp ve süpürge tohumu ile yaşatmağa çabalayan zavallılar...

Sonra da bunların karşısında, küstah bir durumla zevkin, sefaletin gayyasına dalmış kan emerek, bir arşın kefende bile ihtikâr yaparak kese ve karın şişiren, vicdanın, namusun, ırzın, ahlâkın, hulâsa insanlığın fazilet diye öteden beri tanıdığı ve taptığı ne varsa, hepsinin satın alınır birer mata olduğuna inanç getiren, onları piyasaya, düşüren bedbahtlar...

Bir yanda ölüm, ıstırap, öte yanda, orospulara yüzlük kâğıtlardan yatak çarşafı yapan kudurmuş bir güruh!

Satılmışla, İzzeti Efendi işte bu sahneye can atıyorlardı. Oradaki büyüklü küçüklü aktörlerin arasında, onlar da kendilerine göre rol alacaklardı.

İlk işleri, Sirkecide bir otele inmek oldu. Soyunup, döküldüler. Yıkandılar; yataklarına uzanıp dinlendiler.

Akşam oldu. İzzeti Efendi, iblis gibi, arkadaşının yanına sokuldu:

— Mirim! Vakti kerahet geldi... Nereye gideceğiz? Ne yapacağız? Düşündün mü? diye sordu.

— Yok! Biyol hemşerileri arıyah mı?

— Aman nuru didem! Bıkmadın, usanmadın mı? Hemşeriler, valinimetimi yarın da, öbür gün de görürler. Hem varsınlar, bizi onlar arasınlar. Biz safamıza bakalım. Buraya ne için geldik?

— Bilmem. Sen düşün.

Vergi kâtibi güldü.

— Düşünmez olur muyum, efendiciğim?. Sen deminden uyurken, ben aşağıya, kıraathaneye indim. İstanbulun zevk ve safa ehlini sigaya çektim... Burada neler varmış, neler!

Satılmışın kulağına doğru eğilerek, devam etti:

— Beyoğlunun ne kadar fingirdek madamı, matmazeli varsa, bir okka şekere, bir torba una, düşecek kucak arıyorlarmış. Bizim defterhaneli Mahir Bey vardır: bu gibi karı dalaverelerinin kurdudur; o diyor ki: «Tanrının gecesi çeşni değiştirmekten artık bıkkınlık geldi. Beyoğlunun semtine uğramaz oldum.»

Hödüğün gözleri, bu sözleri işittikçe alev alev parlıyordu. Eskiden, Babıâlide odacı iken, bazan sefaretlere, hariciye konağına, sadrazama tezkere götürmek için Beyoğluna çıktığı olmuştu. O zamanlar, tünele binmeğe parası olmadığından, yahut ki yirmi paraya kıyamadığından, Yüksekkaldırımı tırmanırken sağdaki yan sokakların ağzında, soluk bahanesiyle durup, Lehli sermayelerin dekolte vücutları, karaman kuyruğunu andıran göğüsleri, saksı biçimindeki bacakları, omuzlarına doğru sarkan dökme saçları karşısında kaç defa içini çekmişti.

Şimdi, İstanbul toprağına yeniden ayak bastı basalı, o manzara gözlerinin önünde bir daha canlanmış, gönlünde o hasret uyanmıştı.

Sonra, Galatada arkadaşı Kara Mehmetle geçirmiş olduğu tarihî geceyi de hatırlıyordu. Onun tadı damağında kalmıştı. Uzandığı yatağın üzerinden, vergi kâtibine sordu:

— Galataya mı varacağız?

İzzetî Efendi kötü bir lâf işitmiş gibi irkildi:

— Aman, nuru aynım! Bizim gibi adamların Galata gibi âdi, müptezel bir mahalde ne işimiz var? Beyoğlu dururken onlara gitmek olur mu? Nah, şu cebimde, Mahir Beyden aldığım on taneden fazla adres var. Hepsini de ezberledim. Elimle koymuş gibi, her birinin yerini lâhzada bulmazsam, bana da İzzetî demesinler! Programımı yaptım...

— O da nesi?

— Program, yaniya ki gideceğimiz yerleri, göreceğimiz işleri tamamiyle kararlaştırdım. Sen, sadece fakire tâbi ol. Sonra, şappadak alnımdan öpersin!

— Ülen, varah eyle ise...

Satılmış, yaylanmış gibi yerinden fırladı. Zaten, çoktanberidir hazır olan vergi kâtibi ile birlikte otelden fırladılar. Kapının önünden faytonlardan birine atladılar.

— Beyoğluna!

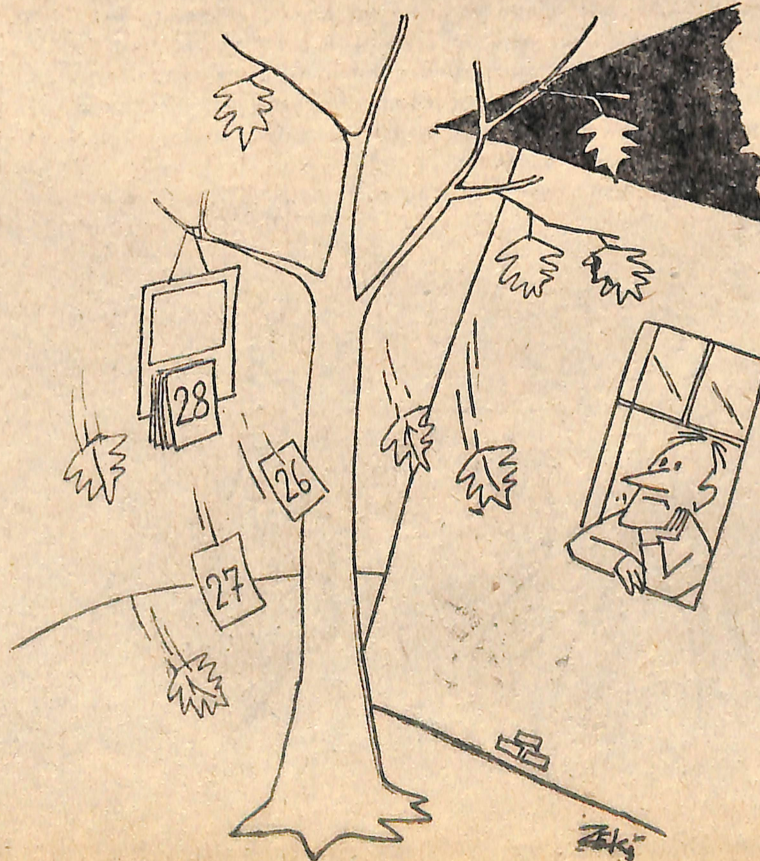
★

Bu memleketin harple, sanki hiçbir alâkası yokmuş gibi, Beyoğlu, elektrikler içinde pırıl pırıl yanıyordu. Tiyatrolar, sinemalar, kafeşantanlar, lokantalar tıklım tıklım dolup boşalıyor, gene doluyordu. İki keçeli sıralanmış tatlıcı ve pastacı dükkânlarının camekânları birer bolluk sergisi idi. Koca İstanbulda, şekersizlikten ve gıdasızlıktan ölen sayısız fukara çocuklarının, hain eller tarafından çalınmış yaşamak hakları bütün bu camekânlara istif edilmişti. Zengin alabildiğine yiyor... Fukara ise sapır sapır ölüyordu. Bir okka vesika ekmeğini vaktiyle alabilmek için, sabah namazından cami kapılarında, bekçi kulübelerinin önünde beklemeğe giden asker anaları, yolda, bilmem hangi bir kodamanın sabahçı misafirlerine, Tokatlıyandan pasta ve dondurma götüren bir otomobille karşılaşıyorlardı.

Osmanlı imparatorluğunun payitahtı, baştan aşağı, yaman bir haramî teşkilâtının elinde idi. Devletin, son günlerine yaklaştığının kokusunu almışlardı. Üzerinde Türkiye değil, fakat Enverland (Enverin ülkesi) diye resmen yafta taşıyan Balkan trenleri, buradan Almanyaya, Almanyadan buraya sade kaçakçı taşıyorlardı.

Araba, Tepebaşında (Kanunuesasi) birahanesinin önünde durdu. İzzetî Efendi keseye davranıp, arabacının parasını verdi. Birahaneden içeriye girdiler. Burası mahşer gibi kalabalıktı. Hükûmet, borsada hava oyunlarını yasak etmişti. Şimdi oyuncular, zabıtanın malûmatı altında burada toplanıyorlar ve eskisinden daha da hararetli olarak, alışverişlerine güzel güzel devam ediyorlardı. Namuslu ihtiyaç erbabı, resmî bir piyasada satamadığına burada, on misli zararına alıcı buluyordu.

(Devamı var)

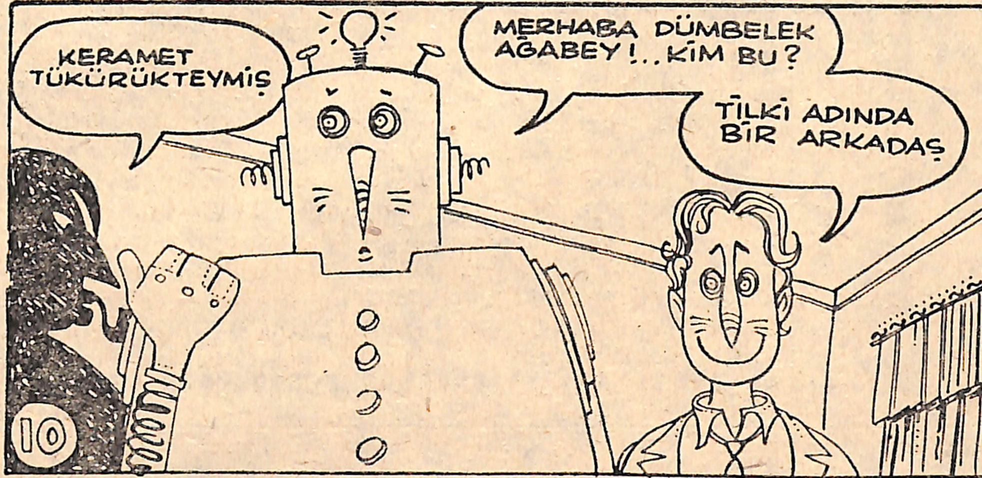

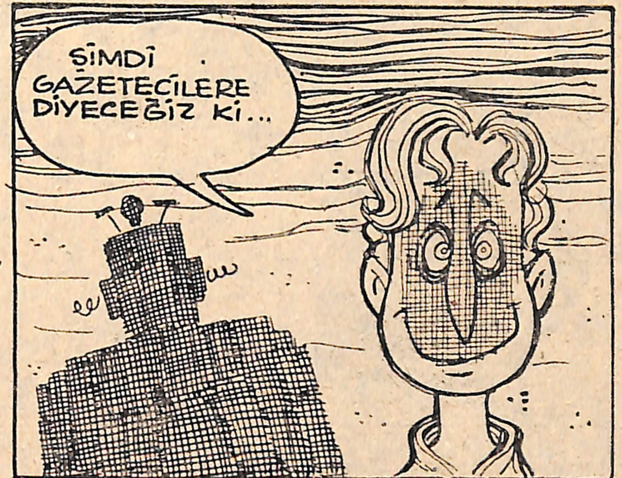
YAZISIZ!..

ZEMBEREK ile DÜMBELEK

Yazan Yalçın Kaya

Çizen Yalçın Çelin

Şak Şak

YİRMİ YEDİ YILDA YAPILAMAYAN MAKİNE, İKTİDARIMIZ ZAMANINDA YAPILDI

cak son dakikada olmaktadı
yünde tarla sahibi veya işçi
mse, askerden dönüşte hem
m eder, hem de bir hastalık
işten anlayan kimse sıfatiyl
a çağrılır. Böylece sağlık mem
doktorun yardımcısı olan bi
o köyde oturması için dev
Sağ
oturdukl
10
her işi işten anlaya
olacaktır.

"Bilindiği gibi 25 milyonu
nüfusumuz yanında 10 bin 938
ük bulunuyoruz. Takriben 23
bir doktor isabet ediyor. D
büyük şehirlerde toplan
dikkate alınırsa nispet d
selecektir. Bunun dışında hal
sağlık memuru mevcut olup
2884 ü Vekâlet emrinde ç
r. Yekûnu 40 bine yaklaşan
izin çoğunda ne doktor ne d
nuru vardır. Zaten 100 - 15
bir köyde bugün için sağlık
a doktorun yerleşmesi de i

Tak Tak

Ç.H.P. DEVRİNDE DOĞAN BİR GENÇ MAKİNE ADAM YAPMAYA MUVAFFAK OLDU...

yapılmadı. Çarşam
etler desteklenmedi.,
başlayınca salonda
elmiş, delege Atatürk i
nun kendi kongrelerin
kongrede yapılmadığ
kürsüden indirilmiş
kapanmışken,
isminde.

Koca,, Mustafa'nın
"Deveciler,,in kız
ciler,, de kızı almak
fa'nın evine baskın
me oldu
hâdiseden sonra "Koc
terkedip başka yerlere
"Deveciler,, "Koca,,
köyünde olduğnu öğren
Mustafa'yı çevirdiler.
oldu ve sonunda
Ali'nin karısı

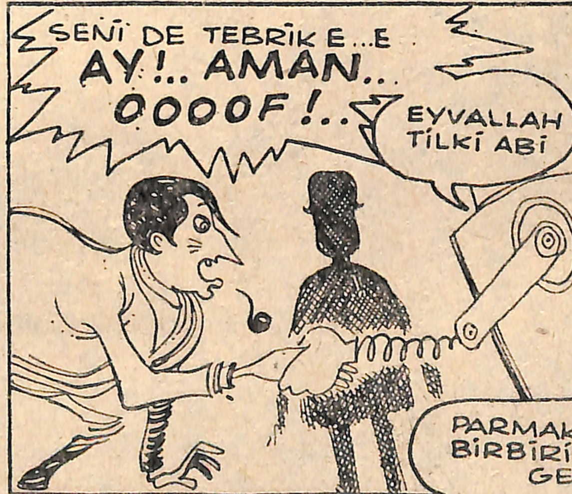
Bak Bak

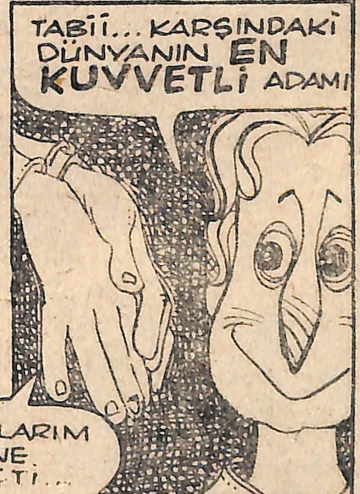
PAHALILIKTAN KIVRANMAMAK İÇİN MAKİNE ADAM OLMAMIZ GEREKECEK

bileceğini söylemişlerdi
kitap bilmediğinden
ktup yollayıp 300 bin sar
ti. Tabii adam bu kadar
en bulsun? Gönderem
stafa buna fena halde k
in eşini, gelinlerini ve 4
u Mehmet'i dağa kaldırd
rdüğünüz Mehmet'i ben
şıdım O zaman 4 yaşınd
mazdı. Ağladığı zaman

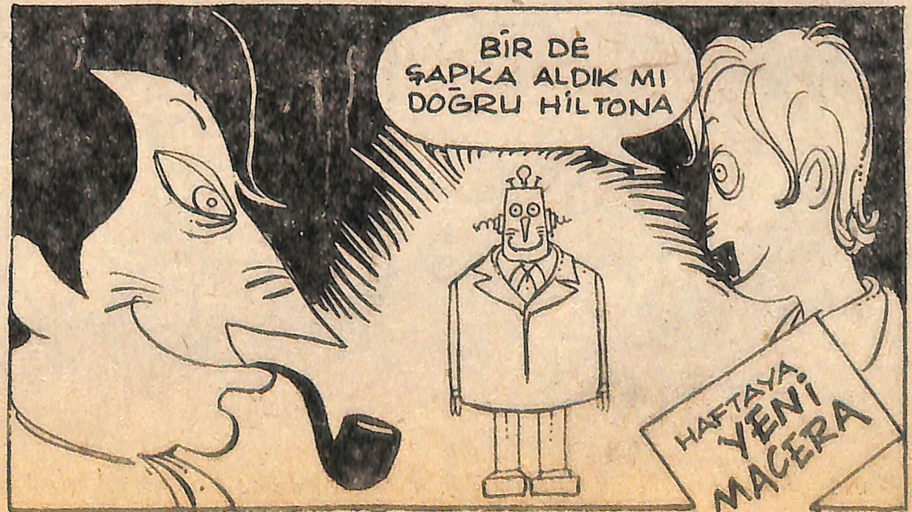
ispirtosu 125 den 210 a
s. yakılacak ispirtonun d
kuruştan 180 kuruşa çık
Zammın yapılacağını da
haber alan birçok bakkal
sabahın erken saatlerinden
erindeki malı gizlemiş,
lmak için kendilerine m
müşterilere mal kalmadı
atıştan imtina etmişlerdi

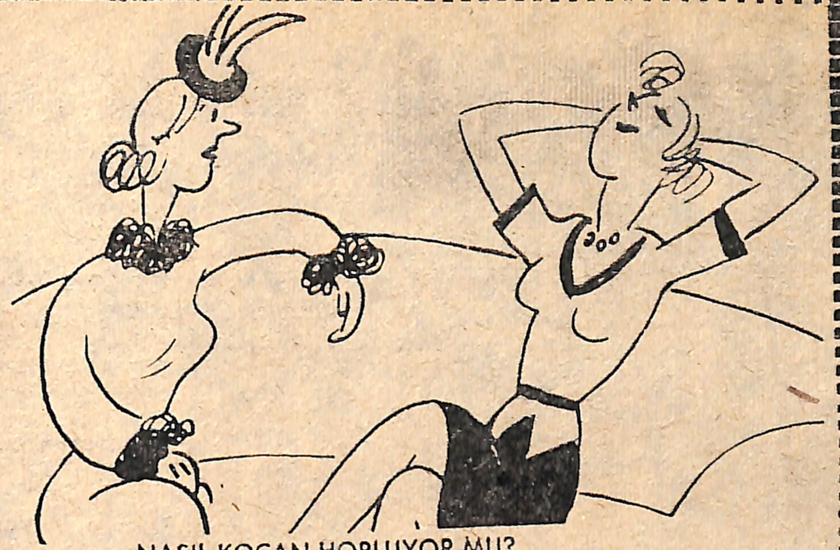

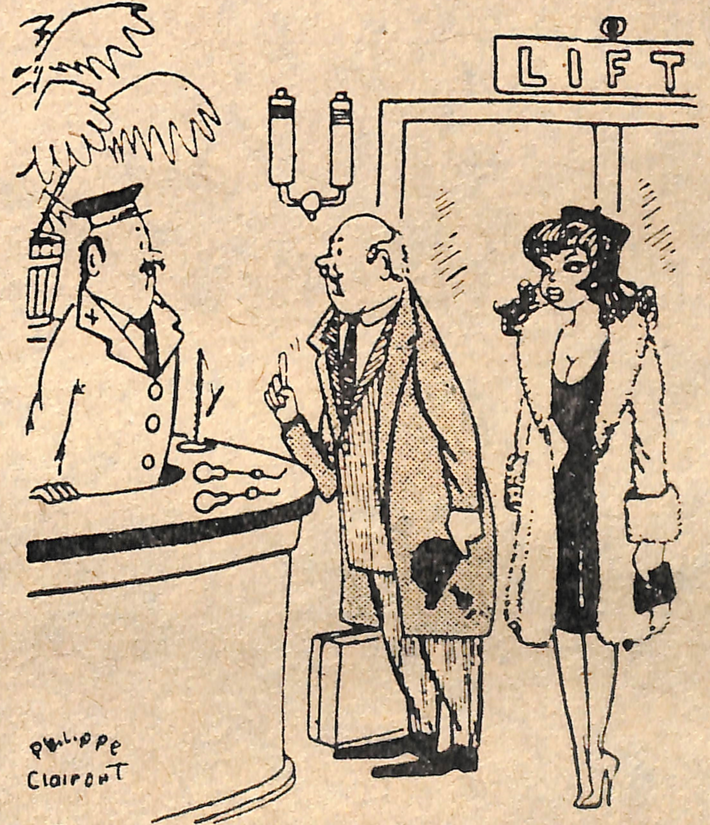
dünya KARİKATÜRLERİ

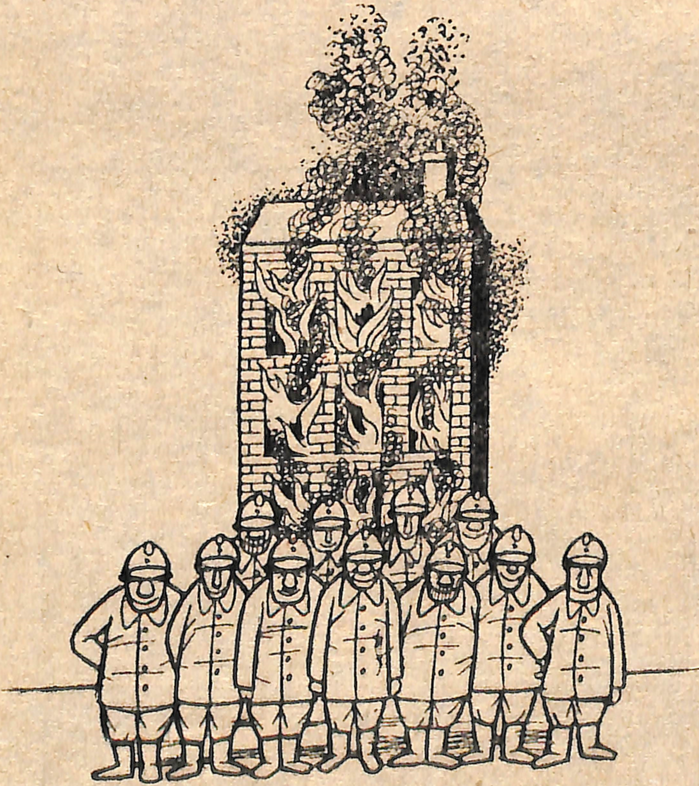
MÜDÜR — İŞTE YENİ DAKTİLOMUZ, SAKIN SENİ BU VAZİYETTE GÖRMİYEYİM!..

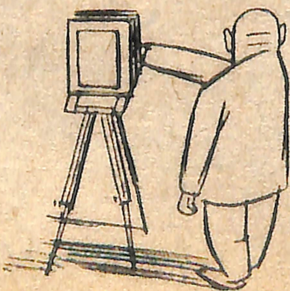

— NASIL KOCAN HORLUYOR MU?
— BİLMEM, DAHA EVLENELİ BİR AY OLDU. UYUDUĞUMUZ YOK Kİ!..

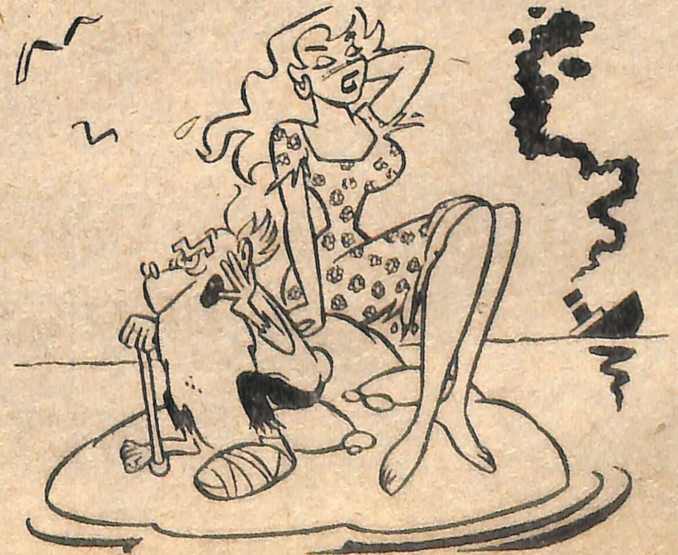

— ODALARIMIZ BİTİŞİK OLSUN. BİZİM HEMŞİRE BİRAZ KORKAKTIR!..

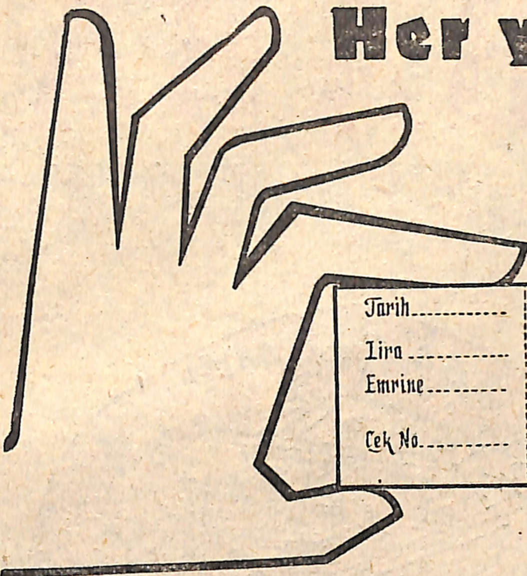

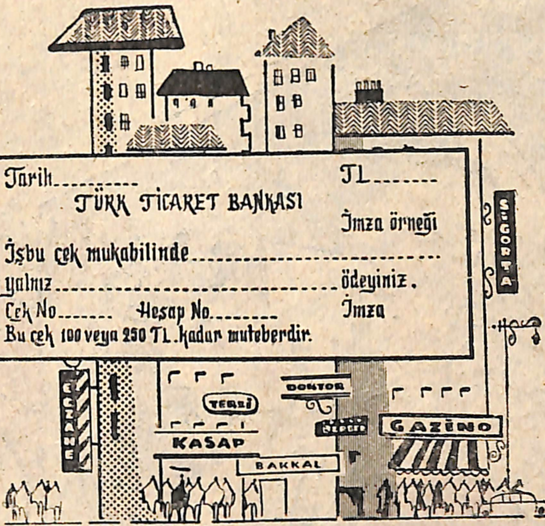
YAZISIZ

— NE İYİ OLURDU ŞU GEMİ ELLİ SENE ÖNCE BATSAYDI!.

Her yerde Paradır !

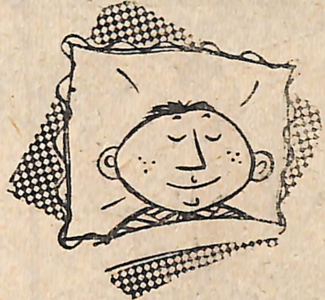
PARA KAYBETMEK
KORKUSU KALMADI

Tasarruf Hesaplarınızda dahi
Çek kullanabileceksiniz

(TAFSİLÂT GİŞELERİMİZDE)

TÜRK TİCARET BANKASI

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Kapak baskısı
ŞAKA MATBAASI

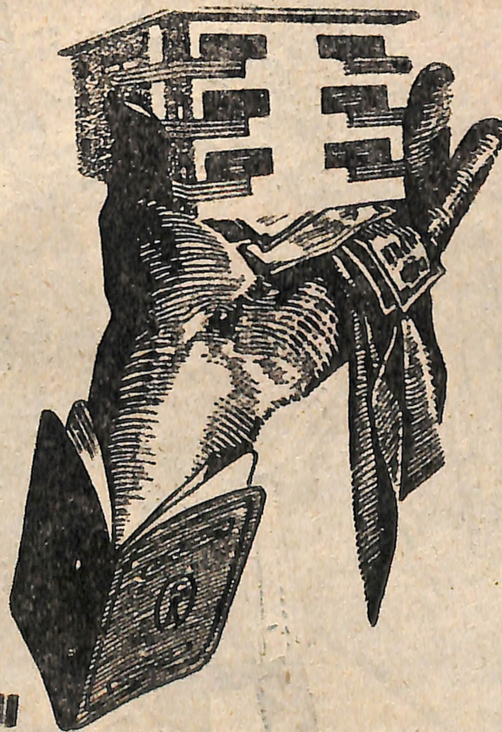
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

İ L Â N
Arka Kapak içi
Sütun santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Robot çağında:

— İşte oğlum, bunlar da yirminci asır insanları!..